

การพัฒนาทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2549

การพัฒนาทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2549

รักธินา หดย้อย. (2549). การพัฒนาทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. สารนิพนธ์. กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู.

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ได้มาโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 7 คน จัดให้เด็กได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 25 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ พัฒนาการเขียนคำและแบบทดสอบพัฒนาทักษะเขียนคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ค่าดัชนีความแม่นยำเชิงเนื้อหา 0.67 - 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติการทดสอบ The Wilcoxon Match Pairs Signed – Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ ทักษะพัฒนาการเขียนคำอยู่ในระดับดี
2. การพัฒนาทักษะการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการพัฒนาการเขียนคำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A SKILL DEVELOPMENT PROGRAM IN WRITING FOR THE DISABLED
STUDENTS USING INTEGRATED ACTIVITIES

AN ABSTRACT
BY
RAKSINA YODYOY

Presented in Partial Fulfillment of Requirements
for the Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

May 2006

Raksina Yodyod. (2006). *A Skill Development Program in writing for the Learning Disabled Students Using Integrated Activities*. Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor committee : Prof. Dr. Padoong Arrayavinyoo.

The Purpose of this study was to improve writing skill of Learning disabled students in grade 1 through integrated activities and to compare writing skill of the Learning disabled students before and after using integrated activities. The sample consisted of seven disabled students in Prathom Suksa 1, at Patongwittayamoolaniti Jungvat Songkhla school , 2nd semester of the year 2006, by purposive sampling. The instruments for this research were lesson plan of integrated activities and the writing test.. . The research design was one Group Pretest - posttest Design. The

Collected data were analyzed using Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test.

The result were as follows :

1. The writing skill of the Learning disabled students after exposures to Integrated Learning activities was at the good Level.
2. The writing skill of Prathom suka 1 Learning disabled students increased through integrated activities, significant at .05 level.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างสูงในการให้คำปรึกษา คำแนะนำข้อคิดและการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆเป็นอย่างดีจากศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ดร.เรวดี กระโหมวงศ์ และ อาจารย์พัชรี จิวพัฒนา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และ กราบขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร. เรวดี กระโหมวงศ์ อาจารย์จำเริญ สังข์มุสิกานนท์ และ อาจารย์สุนันทา หิรัญสาลี ที่ได้กรุณา ตรวจสอบแก้ไขและให้คำแนะนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้บริหารและคณะครูอาจารย์โรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ อาจารย์รัตนา อุดลย์ฐานานุกิติ์ และอาจารย์สมยศ มัทธโนบล และขอขอบคุณเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการศึกษาทดลองเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาคการศึกษาพิเศษทุกท่านที่ได้กรุณาอบรมสั่งสอนให้ความรู้ ขอบคุณพี่ - น้อง และเพื่อนๆ การศึกษาพิเศษทุกท่านที่ทำให้กำลังใจด้วยดีตลอดระยะเวลาในการทำวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา พี่สาว พี่ชาย คุณน้ากล่อม หยดย้อย และ คุณสุเมต พรหมพัฒน์ และทุกท่านที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือสนับสนุน และเป็นกำลังใจ จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณอย่างสูงแด่บูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ แก่ผู้วิจัย ที่ให้คำชี้แนะแนวทางประสบการณ์ กำลังใจและคำแนะนำเรียบเรียงจนประสบผลสำเร็จ สิ่งที่ดีมีคุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอเป็นเครื่องบูชาพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ ที่ได้อบรมเลี้ยงดู

รักษิณา หยดย้อย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
สมมุติฐานในการวิจัย.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	5
ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	5
ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	7
ปัญหาและความบกพร่องทางการเรียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	9
การสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	16
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	17
ความหมายของการเขียน.....	17
จุดมุ่งหมายของการเขียน.....	18
ความสำคัญของการเขียน.....	20
กิจกรรมการสอนเขียน.....	22
ปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	27

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2(ต่อ) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบบูรณาการ.....	28
ความหมายของการสอนแบบบูรณาการ.....	28
รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนแบบบูรณาการ.....	28
แนวการสอนภาษาไทยแบบบูรณาการ.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมบูรณาการ.....	32
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	34
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
การพัฒนาทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทาง การเรียนรู้.....	44
การเปรียบเทียบทักษะพัฒนาเขียนคำสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ.....	46
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	47
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	47
สมมุติฐานการวิจัย.....	47
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	47
วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
สรุปผล.....	48
อภิปรายผล.....	48
ข้อเสนอแนะ.....	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	50
ภาคผนวก.....	54
ภาคผนวก ก.....	55
ภาคผนวก ข.....	57
ภาคผนวก ค.....	60
ภาคผนวก ง.....	68
ภาคผนวก จ.....	70
ภาคผนวก ฉ.....	76
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	89

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest – Posttest Design.....	37
2 การสอนเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ.....	38
3 คะแนนพัฒนาทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทาง การเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอน.....	45
4 การเปรียบเทียบทักษะการเขียนคำก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ.....	46
5 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบ ค่าดัชนีความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม.....	58
6 ผลสำรวจปัญหาในการอ่าน การเขียนและคณิตศาสตร์.....	69

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทยให้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในสังคม ดังนั้นการเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะอย่างถูกต้องเหมาะสมในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้และประสบการณ์เรียนรู้ในฐานะเป็นวัฒนธรรมทางภาษาทำให้เกิดความชื่นชม ซาบซึ้งและภูมิใจในภาษาไทย

การที่นักเรียนจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี ต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นสำคัญ เพื่อให้เกิดทักษะในด้านต่อไปนี้คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ การเขียนเป็นการแสดงออก ซึ่งแนวความคิดของผู้เขียน ผู้เขียนได้นำคำในภาษามาร้อยเรียงกันอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามหลักภาษาไทย ในบรรดาทักษะด้านต่าง ๆ นั้น การเขียนเป็นทักษะสูงสุดในกระบวนการทางภาษา ที่ซับซ้อนที่สุด ผู้ที่จะเขียนได้ดีต้องผ่านการฟัง การพูดและการอ่านมาแล้ว จึงจะเขียนได้เป็นอย่างดีและมีความถูกต้อง

ปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของเด็กที่พบนั้นมีความแตกต่างกันออกไป เด็กบางคนเขียนตัวอักษรอ่านยาก บางคนเขียนได้สวยงามแต่ไม่ถูกต้อง หรือบางครั้งอาจมีการเขียนตกหล่น หรือผิดเพี้ยนไปไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของการเขียน เขียนพยัญชนะ สระ และเขียนคำไม่ได้ การเขียนพยัญชนะ สระไม่ได้ มักจะเป็นนักเรียนที่เริ่มต้นเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อนักเรียนเขียนพยัญชนะ สระไม่ได้ นักเรียนเหล่านี้จะเขียนคำไม่ได้ การเขียนคำไม่ได้นั้นมีหลายแบบ เช่น เขียนไม่เป็นรูปร่าง คือ อ่านไม่ออกกว่าเขียนพยัญชนะอะไร และสระอะไร เขียนพยัญชนะหรือคำกลับ เขียนกลับคำ เช่น ขน เป็น นข เขียนพยัญชนะและสระไม่มีหัว เช่น ปวด นักเรียนเขียนเป็น ปาด คำว่า กุ้ง นักเรียนเขียนเป็น กุ้ง

ในปัจจุบันพบเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้หรือที่เรียกว่า แอลดี (Learning Disability) ในโรงเรียนประมาณร้อยละ 5 - 6 ซึ่งแสดงความบกพร่องในการแปลข้อมูลที่สมองไม่สามารถเรียนรู้ด้วยวิธีทั่วไป เช่นเดียวกับเด็กอื่นๆ ออกมาในรูปของปัญหาในการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545) เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มักมีความบกพร่องในการเรียงลำดับ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เด็กที่มีความ

บกพร่องทางการเขียน อาจแสดงพฤติกรรมในการเขียนดังนี้ไม่สามารถลอกคำที่ครูเขียนบนกระดานลงบนสมุดได้อย่างถูกต้องเขียนประโยคตามครูไม่ได้ เขียนไม่เป็นคำ อาจเป็นลายเส้นแต่อ่านไม่ได้ เขียนเป็นประโยคไม่ได้ เรียงคำไม่ถูกต้อง รูปของตัวอักษรที่เขียนอาจไม่แน่นอน ตัวอักษรที่เด็กเขียนแต่ละครั้งอาจมีรูปทรงที่แตกต่างกันความบกพร่องทางการเขียนนี้ไม่รวมไปถึงปัญหาของเด็กที่เขียนคำยากไม่ได้อันเนื่องมาจากการที่เด็กไม่ตั้งใจเรียน เด็กขาดเรียนบ่อย หรือ ขี้เกียจอ่านหรือเขียนหนังสือ (ผดุง อารยะวิญญู. 2544)

แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ศรียา นิยมธรรม ได้อ้างถึงงานวิจัยของ ศาสตราจารย์เจเนท เลอร์นเนอร์ ว่า ไม่มีวิธีใดวิธีเดียวของการสอนที่สามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กทุกคน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศาสตราจารย์ อลิซาเบจ คอปปีทซ์ ที่สรุปไว้เช่นกันว่า ปัญหาการเรียนรู้ของเด็กกลุ่มนี้ไม่สามารถแก้ไขหรือรักษาได้ด้วยวิธีสอนโดยเฉพาะวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือใช้เทคนิคในการฝึกหัดแบบใดแบบหนึ่งเพียงอย่างเดียว (ศรียา นิยมธรรม. 2540: 54) ดังนั้นการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จำเป็นต้องมีวิธีสอนหลายรูปแบบเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถและความแตกต่างของเด็กแต่ละคนการสอนแบบบูรณาการก็เป็นวิธีสอนอีกวิธีหนึ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้ (รัตนา แพงจันทร์. 2541: 2)

การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หรือที่เรียกว่า การสอนแบบบูรณาการ รูปแบบการสอน เพื่อการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้เรียนรู้หลายทักษะจากกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง เพื่อได้เรียนรู้อย่างเป็นองค์รวม เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้ปฏิบัติจริง แสวงหาความรู้ด้วยตนเองด้วยวิธีการที่หลากหลาย และจัดโดยเชื่อมโยงการสอนภายในกิจกรรมและระหว่างกิจกรรมอย่างเป็นธรรมชาติ (เสาวณี แกสมาน. 2542: 4)

จากปัญหาในด้านการเขียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นการวิจัยในครั้งนี้ต้องการที่จะส่งเสริมและพัฒนาทักษะในด้านการเขียนให้กับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ให้ดีขึ้นโดยการนำกิจกรรมบูรณาการมาใช้ในการเรียนการสอนทักษะทางด้านการเขียนให้กับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ซึ่งจากการจัดกิจกรรมที่หลากหลายจะช่วยทำให้วิธีการสอนทักษะทางการเขียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเสนอแนะให้แก่ครูและผู้ปกครองสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ให้สามารถพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของตนเองได้เต็มความสามารถ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนคำสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะได้วิธีการพัฒนาทักษะการเขียน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อครู อาจารย์ และผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้นำไปประยุกต์ใช้ในการเรียน การสอนทักษะทางการเขียนในวิชาภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมบูรณาการให้กับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมเต็มตามศักยภาพของเด็ก

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ จำนวน 7 คน ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน คัดเลือกมาโดยวิธีเจาะจง

ตัวแปรที่ศึกษา

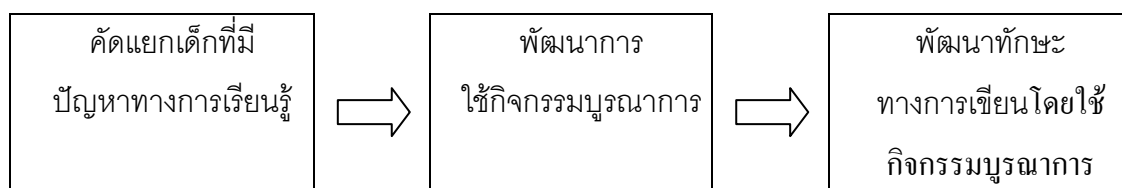
1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมบูรณาการ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางการเขียนคำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **กิจกรรมบูรณาการ** หมายถึง กิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้เรียนรู้หลายทักษะ โดยให้ปฏิบัติจริงด้วยวิธีการที่หลากหลาย โดยมีการเชื่อมโยงภายในกิจกรรมและระหว่างกิจกรรมอย่างเป็นธรรมชาติ

2. **เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำ** หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาทางการเขียนสะกดคำ ลักษณะเด็กที่มีปัญหา ด้านการเขียนสะกดคำ เช่น เรียงตัวอักษรในคำผิด สลับตัวอักษร สลับคำในประโยค สะกดข้ามตัวอักษร สร้างการสะกดคำใหม่ๆ ขึ้นมาเอง และมีปัญหาในการเชื่อมโยงเสียงที่ถูกต้องกับตัวอักษร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

ทักษะการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

- 1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
- 1.2 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
- 1.3 ปัญหาและความบกพร่องทางการเรียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
- 1.4 การสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
- 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

- 2.1 ความหมายของการเขียน
- 2.2 จุดมุ่งหมายของการเขียน
- 2.3 ความสำคัญของการเขียน
- 2.4 กิจกรรมการสอนเขียน
- 2.5 ปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบบูรณาการ

- 3.1 ความหมายของการสอนแบบบูรณาการ
- 3.2 รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนแบบบูรณาการ
- 3.3 แนวการสอนภาษาไทยแบบบูรณาการ
- 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมบูรณาการ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านได้ ให้คำนิยามของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ดังนี้

คณะกรรมการร่วมแห่งชาติว่าด้วยปัญหาทางการเรียนรู้ (The National Joint committee On Learning Disabilities – NJCLD) ได้ให้นิยามของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า

ปัญหาทางการเรียนรู้เป็นคำที่หมายถึง ความผิดปกติที่มีลักษณะหลากหลายที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดถึงความยากลำบากในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การให้เหตุผล และความสามารถทางคณิตศาสตร์ ความผิดปกตินี้เกิดขึ้นภายในตัวเด็กโดยมีเหตุสำคัญมาจากความบกพร่องของระบบประสาทส่วนกลาง ปัญหาบางอย่างอาจมีไปตลอดชีวิตของบุคคลนั้น นอกจากนี้บุคคลที่มีความบกพร่องดังกล่าว อาจแสดงออกถึงความไม่เป็นระบบ ระเบียบ ขาดทักษะทางสังคม แต่ปัญหาเหล่านี้ไม่เกื้อหนุนต่อสภาพความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรง แม้ว่าสภาพความบกพร่องทางการเรียนรู้จะเกิดควบคู่ไปกับความบกพร่องทางร่างกายอื่นๆ เช่น การสูญเสียการได้ยิน การสูญเสียสายตา ความบกพร่องทางสติปัญญา หรือความบกพร่องทางร่างกายอื่นๆ หรืออิทธิพลจากภายนอก เช่น ความแตกต่างทางวัฒนธรรม ความด้อยโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคม หรือการสอนที่ไม่ถูกต้อง แต่องค์ประกอบเหล่านี้มิได้เป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาการเรียนรู้โดยตรง (ผดุง อารยะวิญญู, 2544 : 3 - 4 ; อ้างอิงจาก คณะกรรมการร่วมแห่งชาติว่าด้วยปัญหาทางการเรียนรู้)

สำนักการศึกษาของสหรัฐอเมริกาได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ดังนี้ (ผดุง อารยะวิญญู, ม.ป.ป. ; อ้างอิงจาก Reynoeds & Birch, 1977)

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยา ความบกพร่องนี้เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของเด็กทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เด็กมีปัญหาในด้าน การฟัง การคิด การพูดคุยกับผู้อื่น การอ่าน การสะกดคำ หรือการเรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ รวมไปถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางการรับรู้ การได้รับบาดเจ็บทางสมอง ดิสเล็กเซีย และอะเพเซีย แต่ไม่รวม ไปถึงเด็กที่มีปัญหาอันเกิดจากความบกพร่อง ทางสายตา ทางการได้ยิน และทางการเคลื่อนไหว ปัญญาอ่อน ความบกพร่องทางอารมณ์ และความเสียเปรียบทางสภาพแวดล้อม” (ผดุง อารยะวิญญู, 2542 : 115 ; อ้างอิงจาก Reynoeds and Birch, 1977)

ศรียา นิยมธรรม ได้ให้ความหมายเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยาซึ่งทำให้เด็กมีปัญหาการเรียนด้านต่างๆ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง การคิดหรือการคำนวณ รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการรับรู้จากการได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง แต่ ไม่รวมเด็กที่มีปัญหาอันเกิดจากความบกพร่องทางสายตา การได้ยิน การเคลื่อนไหวของร่างกายหรือปัญญาอ่อนตลอดจนความบกพร่องทางอารมณ์และการเสียเปรียบทางสภาพแวดล้อม (ศรียา นิยมธรรม, 2546: 143)

จากความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ดังนี้

เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องของกระบวนการพื้นฐานจิตวิทยา ในด้านการเรียนรู้ ทำให้เด็กมีปัญหาในด้านการใช้ภาษา ทั้งการฟัง การอ่าน การพูด

การเขียน และการสะกดคำ หรือการคิดคำนวณ ตลอดจนมีปัญหาในการเคลื่อนไหว การรับรู้ อารมณ์ พฤติกรรม โดยไม่ได้เกิดจากความบกพร่องทางสติปัญญา ไม่สามารถเรียนหนังสือโดยใช้วิธีเดียวกับเด็กปกติได้จำเป็นต้องให้บริหารทางการศึกษา ที่แตกต่าง ไปจากเด็กปกติ หรือ เรียกว่า การศึกษาพิเศษ

1.2 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อาจมีลักษณะสำคัญต่อไปนี้

1. มีความบกพร่องทางการพูด
2. มีความบกพร่องทางการสื่อสาร
3. มีปัญหาในการเรียนวิชาทักษะ
4. มีปัญหาในการสร้างแนวความคิดรวบยอด
5. การทดสอบผลการเรียนให้ผลไม่แน่นอน ยากแก่การพยากรณ์
6. มีความบกพร่องทางการรับรู้
7. มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหว
8. มีอารมณ์ไม่คงที่ บางครั้งระเบิดอารมณ์ใส่ผู้อื่น ความผิดหวังเล็กๆ น้อยๆ อาจ

ทำให้เสียอารมณ์อย่างรุนแรงได้

9. โยกตัว หรือ ผงกศีรษะบ่อยๆ
10. ลักษณะการนอนไม่คงที่บางครั้งหลับ บางครั้งไม่หลับไม่เป็นเวลาที่แน่นอน
11. มีพัฒนาการทางร่างกายไม่คงที่
12. มีพฤติกรรมไม่คงเส้นคงวา
13. เสียสมาธิง่าย
14. แสดงพฤติกรรมแปลก
15. มีปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน

มีงานวิจัยหลายชิ้นที่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ทำให้เรามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มากขึ้นข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยหลายชิ้นให้ข้อมูลที่สอดคล้องกันดังนี้

1. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ส่วนใหญ่พบในระดับชั้นประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 75 ของเด็ก ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ทั้งหมดที่คัดแยกได้
2. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เป็นชายมากกว่าหญิง ในอัตราส่วน 3 ต่อ 1
3. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ส่วนมากมีระดับสติปัญญาเฉลี่ยประมาณ 94-98

4. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในชั้นรุนแรงจะตรวจพบในระดับชั้นประถมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้น ป.3, ป.4
5. เมื่อเด็กโตขึ้นและเลื่อนชั้นไปเรียนในระดับมัธยมศึกษา ปัญหาทางการเรียนรู้ลดลง
6. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ทางภาษา (การฟัง พูด อ่าน เขียน) มีจำนวนมากกว่าเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ทางคณิตศาสตร์
7. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จำนวนมากเป็นเด็กที่เคยสอบตกและเรียนซ้ำชั้น
8. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ส่วนหนึ่ง (ประมาณ 15 %) มีปัญหาทางพฤติกรรม
9. มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถที่แท้จริงของเด็ก กล่าวคือ หากมีการวัดระดับสติปัญญา (IQ) ของเด็กแล้วจะพบว่าสติปัญญาค่อนข้างสูง หรือสูงกว่า ระดับสติปัญญาของเด็กที่มีปัญหาทางสติปัญญา แต่ผลการทดสอบทางด้านการศึกษาการได้คะแนนต่ำมาก ซึ่งความเป็นจริงแล้วเด็คน่าจะได้คะแนนสูงกว่านี้ คะแนนจึงไม่เป็นตามคาดหวังของครู
10. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคน มีปัญหาเกี่ยวกับสมาธิ เด็กอาจเสียสมาธิง่ายหันเหความสนใจสู่ภายนอกห้องเรียนเสมอ
11. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคนมีปัญหาในการจัดระเบียบการทำงาน เด็กบางคนจึงทำงานไม่เสร็จตามที่ครูมอบหมาย ลืมปากกา ดินสอ หรือวัสดุในการเรียน หรือมาโรงเรียนสายบ่อย เป็นต้น
12. มีปัญหาในการคัดลอกตัวอักษร ทางคณิตศาสตร์ หรือรูปทรงอื่น ๆ จากตัวอย่างลงสู่สมุดแบบฝึกหัด เด็กเรียงตัวอักษรกลับหลัง (ผดุง อารยะวิญญู . 2544: 4-5)

ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

1. ความบกพร่องเกี่ยวกับระบบประสาท (Neurological Dysfunction) ทำให้เด็กมีปัญหาในการรับรู้ ปัจจุบันได้มีการทดสอบที่เรียกว่า “Neurometrics” มาใช้ในการวินิจฉัยและเฝ้าระวัง เช่น การใช้เครื่องวัดคลื่นสมองที่เรียกว่า EEG (Electroencephalogram) ซึ่งพบว่าสมองของเด็กที่ด้อยความสามารถทางการเรียนนั้นมีอยู่หลายบริเวณที่แสดงการปฏิบัติหน้าที่สับสนหรือการสำรวจสมองโดยใช้เอกซเรย์แบบอาศัยคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่า CAT Scan (Computerized Axial Tomography) และ/หรือ MRI (Magnetic Resonance Imaging) และ/หรือ BERA (Brainstem Electrical Response Audiometry) เครื่องมือเหล่านี้จัดเป็นเครื่องมือวัดทางระบบประสาท (Neurometrics) ซึ่งแสดงให้เห็นความบกพร่องด้านกายภาพของสมองที่ทำให้เกิดความผิดปกติทางพฤติกรรมต่าง ๆ

2. การเจริญเติบโตไม่คงที่ ไม่แน่นอน
 3. ปัญหาในการรับรู้มักมีช่วงความสนใจสั้นทำให้ไม่สามารถเรียนได้ดี เพราะขาดความสนใจ
 4. ปัญหาในการพูด ไม่อาจแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาด้วยคำพูดได้
 5. ปัญหาในการฟัง คือได้ยินเสียงแต่จับใจความไม่ได้
 6. ปัญหาการเขียน (Dysgraphia)
 7. ปัญหาการอ่าน (Dyslexia)
 8. ปัญหาในการเรียนคณิตศาสตร์ (Dyscalculia)
 9. ปัญหาการรับรู้ภาษา (Receptive Aphasia)
 10. ปัญหาการเรียนรู้สัญลักษณ์ (Topographic Disorder) อาจสับสนในการใช้สัญลักษณ์ทำให้ เรียนรู้บางเรื่อง เช่น แผนที่ พิมพ์เขียวไม่ได้
 11. ปัญหาการเรียนรู้เกี่ยวกับเคลื่อนไหว (Disorientation)
 12. ปัญหาการเรียนรู้เรื่องวันเวลา (Dyschronometria)
- (ศรียา นิยมธรรม. 2546 : 144)

สรุป เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะมีปัญหาในด้านการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ ทำให้เด็กที่มีปัญหาในเรื่องการอ่านการเขียน การพูด เด็กที่มีปัญหาดังกล่าว อาจจะไม่เป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ก็ได้ แต่หากว่าปัญหานั้นยังเป็นอุปสรรคขัดขวางการเรียนรู้ ของเด็กในการเรียน หนังสือในชั้นเรียน อยู่อีก ก็อาจเป็นเพราะว่าเด็กเหล่านั้นมีปัญหาก็เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนรู้ที่ควรได้รับการแก้ไขและช่วยเหลือโดยเร่งด่วน

1.3 ปัญหาและความบกพร่อง ทางการเรียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

การเขียนเป็นทักษะสูงสุดในกระบวนการทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยทักษะในการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน การเขียนเป็นการแสดงออก ซึ่งแนวความคิดของผู้เขียน ซึ่งผู้เขียนจะต้องนำคำในภาษามาร้องเรียงกันอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามหลักภาษาไทย เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มักมีความบกพร่องในการเรียงลำดับซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียน อาจแสดงพฤติกรรมในการเขียนดังนี้

1. ไม่สามารถลอกคำที่ครูเขียนบนกระดานลงบนสมุดของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง
2. เขียนประโยคตามครูไม่ได้
3. ไม่สามารถแยกรูปทรงทางเรขาคณิตได้

4. บางรายอาจมีปัญหาในการผูกเชือกกรองเท้าหรือใช้มือหยิบจับสิ่งของ
5. ใช้สายตาในการจดจำสิ่งของไม่ได้ หรือได้ไม่ดี เด็กอาจบอกได้ว่าภาพที่อยู่บนกระดานคือภาพอะไร แต่พอครูหยิบภาพออกไปให้พ้นสายตา เด็กจะจำภาพนั้นไม่ได้และบอกไม่ได้ว่าภาพที่เห็นเมื่อครู่นี้คือภาพอะไร
6. เขียนไม่เป็นคำ อาจเป็นลายเส้น แต่อ่านไม่ได้
7. เขียนเป็นประโยคไม่ได้ เรียงคำไม่ถูกต้อง
8. รูปของตัวอักษรที่เขียนอาจไม่แน่นอน ตัวอักษรที่เด็กเขียนแต่ละครั้งอาจมีรูปทรงที่แตกต่างกันไป

ความบกพร่องทางการเขียนนี้ ไม่รวมไปถึงปัญหาของเด็กที่เขียนคำยากไม่ได้ อันเนื่องมาจากการที่เด็กไม่ตั้งใจเรียน เด็กขาดเรียนบ่อย หรือขี้เกียจอ่านหรือเขียนหนังสือ การไม่ส่งงานที่ครูมอบหมายให้ทำ เป็นต้น

ความบกพร่องทางการเขียน อาจจำแนกเป็น 3 ลักษณะคือ

1. ดิสกราเฟีย (Dysgraphia) หมายถึง การที่เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เช่น จับดินสอไม่ได้ ลอกคำศัพท์หรือตัวอักษร หรือตัวเลข หรือรูปทรงทางเรขาคณิต จากกระดานลงบนสมุดของตนไม่ได้ หรือทำได้แต่ลายมืออ่านยาก
2. ความบกพร่องในการจำ (Recall Deficits) เด็กไม่สามารถจำสิ่งที่เห็นได้ เด็กอาจบอกชื่อสิ่งของได้ ในขณะที่เด็กกำลังจ้องมองสิ่งนั้นอยู่ แต่เมื่อครูทำสิ่งนั้นพ้นสายตาของเด็กไปแล้ว เด็กจำสิ่งนั้นไม่ได้ เด็กมีความสามารถในการจำด้วยสายตา (visual Memory) ไม่ได้
3. ความบกพร่องทางโครงสร้างของภาษา (Syntax Deficits) เด็กเหล่านี้ สามารถเขียนหนังสือได้ดี แต่หากครูให้เขียนเรียงความ เขียนรายงาน เด็กอาจทำไม่ได้เด็กอาจมีแนวคิดที่จะเขียนแต่ไม่สามารถระบายความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นตัวอักษรได้ บางคนอาจเขียนได้บ้างแต่เขียนผิดหลักไวยากรณ์ของภาษาไทย

เด็กบางคนอาจมีความบกพร่องทางการเขียนอย่างเดียว บางคนอาจมีความบกพร่องทางการอ่านอย่างเดียว บางคนอาจมีความบกพร่องทั้งทางการฟัง การอ่าน และการเขียน ความรุนแรงของปัญหา อาจแตกต่างกันไปในเด็กแต่ละคน เด็กบางคน อาจมีปัญหาไม่มากนักสามารถอ่านและเขียนได้บ้างแต่ต้องได้รับการช่วยเหลือเพิ่มเติมแต่เด็กบางคนอาจมีปัญหารุนแรงถึงขั้นไม่สามารถจับดินสอหรือปากกาขึ้นมาเขียนหนังสือได้เลย (ผดุง อารยะวิญญู. 2544: 23 - 25)

พฤติกรรมที่สังเกตได้และเป็นแนวบ่งชี้ถึงภาวะการเขียนบกพร่องได้แก่

1. เขียนอักษรกลับด้าน
2. เขียนโย้ไปโย้มา

3. เขียนตัวอักษร มีขนาดและรูปร่างไม่เท่ากัน
4. เขียนอักษรหรือคำติดกันจนเกินไป
5. มีปัญหาเรื่องช่องไฟและการเว้นวรรคตอน
6. คุณภาพของเส้นไม่ดี ลายมืออ่านยาก
7. เขียนไม่ตรงบรรทัดหรือไม่อยู่ในแนวเดียวกัน
8. ยุ่งยากในการลอกโจทย์หรือข้อความจากกระดานหรือหนังสือ
9. สะกดผิด
10. ลำดับอักษรผิดในคำต่างๆ
11. สลับตัวอักษรในคำต่างๆ
12. สะกดผิดในคำพ้องเสียง
13. เขียนตัวอักษรบางตัว
14. เขียนสะกดการันต์ไม่ถูกต้อง
15. เขียนไม่ได้ใจความหรือเขียนวกวน

(ศรียา นิยมธรรม. 2546 : 158 - 159)

สรุป เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จะมีความบกพร่องทางการเขียนในด้านการเขียน ดังนี้ ไม่สามารถลอกคำ ตามครูได้ เขียนเรียงประโยคตามครูไม่ได้ เขียนไม่เป็นคำ เขียนตัวอักษรมีรูปร่างที่แตกต่างกัน เขียนตัวอักษรอ่านยากหรือลายมือไม่ดี เขียนตัวอักษรกลับทาง เว้นช่องไฟในการเขียนไม่เหมาะสม เขียนตกหล่น หรือเพิ่มคำหรือใช้คำอื่นแทน

1.4 การสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

1.4.1 วิธีสอนเขียน

ในการสอนเขียนรูปทรงตัวอักษรครูอาจใช้วิธีการสอนดังนี้

1. การเตรียมความพร้อม

เด็กจะสามารถเขียนหนังสือได้ ก็ต่อเมื่อเด็กมีทักษะเบื้องต้นที่จำเป็นในการเขียน หากเด็กยังขาดทักษะเบื้องต้น จะต้องฝึกทักษะดังกล่าวเสียก่อน เช่น

ฝึกทักษะในการจำสิ่งของ (จำจากการใช้สายตา)

ฝึกการทำงานประสานกันระหว่างกล้ามเนื้อกับสายตา

ฝึกความพร้อมของกล้ามเนื้อมือ

ฝึกทักษะในการจำแนกโดยใช้สายตา

เพื่อให้เด็กมีความพร้อมในการเขียนมากขึ้นครูอาจฝึกทักษะในการลากเส้นโดยให้เด็กปฏิบัติดังนี้

ลากเส้นจากบนลงล่าง จากซ้ายไปขวา และลากกลับจากขวาไปซ้าย

ลากเส้นตามรอยประ

ลากเส้นที่เป็นรูปทรงเรขาคณิต

ลากเส้นเชื่อมระหว่างจุด 2 จุด หรือหลายจุด

ลากเส้นตรงในแนวนอน จากซ้ายไปขวา ให้สุดขอบกระดาษ

ลากเส้นตรงในแนวตั้ง จากบนลงล่าง ให้สุดขอบกระดาษ

เขียนวงกลมโดยลากเส้นจากขวามาซ้าย จากล่างขึ้นบน และสลับกัน

ลากเส้นเอียง จากบนลงล่าง และจากล่างขึ้นบน

ลอกแบบจากรูปแบบต่างๆ

ลอกตัวอักษรจากตัวอย่าง และลอกตามแนวลูกศร

2. การลากเส้นตามแบบตัวอักษร

ครูเขียนตัวอักษรตัวโต ๆ ลงบนกระดาษ วางกระดาษลงบนโต๊ะเรียน หรือบนพื้นห้องเรียนที่สะอาด แล้วให้เด็กออกเสียงเรียกชื่อตัวพยัญชนะนั้น ๆ หรือครูอาจเขียนตัวอักษรด้วยลายเส้นที่เข้ม และลดความเข้มลงเป็นเส้นประ และให้เด็กเขียนเองในที่สุด เช่น

ก ก ก ก ก ก

3. การใช้เครื่องพิมพ์ดีด

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในชั้นรุนแรง อาจต้องใช้เวลานานในการสอนเขียนครูอาจให้เด็กเขียนโดยใช้เครื่องพิมพ์ดีดแทนเพราะทำให้เด็กเขียนได้เร็วอ่านง่าย ทำให้เด็กไม่เสียอารมณ์การเขียน อย่างไรก็ตามครูจะต้องสอนซ่อมการเขียนไปด้วย มิฉะนั้นเด็กอาจเขียนไม่ได้ นอกจากเครื่องพิมพ์ดีดแล้ว ครูอาจใช้แป้นพิมพ์ (keyboard) ของไมโครคอมพิวเตอร์แทนเครื่องพิมพ์ดีดก็ได้ มีงานวิจัยหลายชิ้นระบุว่า ครูสามารถทำไมโครคอมพิวเตอร์ในการสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

1.4.2 การสะกดคำ

ในการสะกดคำนั้นนักเรียนจะต้องใช้ทักษะย่อยๆ หลายด้าน เด็กจะต้องอ่านเป็นคำๆ ได้ เด็กจะต้องหาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงที่ได้ยินกับโครงสร้างทางภาษานำกฎเกณฑ์ทางภาษาไปใช้ได้ สามารถบังคับกล้ามเนื้อให้ลากเส้นไปตามที่ต้องการได้ ดังนั้น

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ไม่สามารถสะกดคำได้ดี อาจมีสาเหตุมาจากความจำจากสายตา (มองเห็นตัวอักษรหรือคำแล้วแต่จำคำหรือตัวอักษรไม่ได้) ความจำจากการฟัง (ได้ยินแล้วแต่จำสิ่งที่ได้ยินไม่ได้) การจำแนกโดยใช้สายตา (เห็นคำแล้วแต่บอกไม่ได้ว่าเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร) การจำแนกเสียง (ได้ยินแล้วแต่บอกไม่ได้ครูปูคำใด โดยเฉพาะคำที่มีเสียงสระใกล้เคียงกัน) และการใช้กล้ามเนื้อมือ หากพบว่าเด็กมีปัญหาดังกล่าวควรฝึกทักษะที่เป็นปัญหา จนกระทั่งเด็กมีทักษะดีขึ้นเสียก่อน จึงสอนการสะกดคำ

ในการวินิจฉัยปัญหาในการเขียนสะกดคำนั้น ครูอาจทดสอบง่ายๆ โดยให้เด็กเขียนตามคำบอกก็ได้ ในการทดสอบที่มีระบบยิ่งขึ้น ครูอาจทดสอบการรับรู้ของเด็กในการใช้สายตา การฟัง การพูดด้วยก็ได้ ซึ่งครูอาจปฏิบัติดังนี้

1. ครูสะกดคำให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู หลังจากครูพูดจนจบคำแล้ว ทดสอบการฟังและการพูด

2. ครูสะกดคำให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเขียนคำนั้น ลงในสมุด - ทดสอบการฟัง และกล้ามเนื้อเล็ก

3. ครูยกบัตรคำให้นักเรียนดู ครูเก็บบัตรคำแล้วให้นักเรียนสะกดคำนั้น ปากเปล่า ทดสอบสายตา และการพูด

4. ครูยกบัตรคำให้นักเรียนดู ครูเก็บบัตรคำแล้วให้นักเรียนเขียนคำนั้นลงในสมุด ทดสอบสายตา และกล้ามเนื้อมือเล็ก

5. ครูยกบัตรคำให้นักเรียนดู ครูสะกดคำดังกล่าวให้เด็กฟัง เด็กว่าตามครู เด็กเขียนคำดังกล่าวลงในสมุด - การใช้ประสาทการรับรู้หลายด้าน

วิธีสอนการสะกดคำ ในการสะกดคำ ครูอาจใช้คำสอนดังนี้

1. ตั้งกฎ (Rule-Based Instruction)

ครูพยายามตั้งกฎเกณฑ์ให้แก่เด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้เพื่อให้สะดวกแก่การจดจำกฎเกณฑ์ต่างๆ ควรคำนึงถึงหลักภาษาเป็นสำคัญ และการจำช่วยให้เด็กสะกดคำได้ง่ายขึ้น เช่น ในเรื่องการประวิสรรชนีย์ บางคำประวิสรรชนีย์ บางคำไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น

มะนาว มะขาม มะยม ประวิสรรชนีย์

มันส์ มฤตยู มหันต์ ไม่ประวิสรรชนีย์

ครูอาจตั้งกฎว่า คำใดที่เปล่งเสียงเต็มพยางค์ เช่น มะนาว จะต้องประวิสรรชนีย์ แต่คำใดที่เปล่งเสียงกึ่งพยางค์ เช่น มันส์ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เป็นต้น

2. ใช้ประสาทสัมผัสหลายด้าน (Multi Sensory Approach)

เฟอร์นาล ได้นำมาให้ใช้ประสาทสัมผัสรับรู้หลายด้านในการสอนเขียน แก่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ คือ ใช้ทั้งการฟัง การใช้สายตา และการเขียนพร้อมๆ กัน โดยปฏิบัติเป็นขั้นตอน ดังนี้

- 1) ครูเขียนคำใหม่ หรือคำยากลงบนกระดาน ครูอ่านคำนั้นในขณะที่นักเรียนดูครู
- 2) นักเรียนใช้นิ้วชี้ลากไปตามตัวอักษรทีละตัวที่ประกอบขึ้นเป็นคำนั้น เอ่ยชื่อตัวพยัญชนะและสระ แล้วจึงอ่านออกเสียงคำนั้น เมื่อลากนิ้วครบทุกตัว
- 3) ครูเขียนคำนั้นลงบนสมุด และอ่านคำนั้น
- 4) ครูลบคำนั้นแล้วให้นักเรียนเขียนคำนั้นอีกครั้งหากเด็กเขียนผิดกลับไปเริ่มขั้นที่ 2 ใหม่ หากเด็กเขียนถูกให้ครูรวบรวมคำนั้นไว้เพื่อใช้ทดสอบในครั้งต่อไป
- 5) ในการสอนคำใหม่ คำต่อไป ครูอาจไม่ให้นักเรียนใช้นิ้วลากตามตัวอักษรก็ได้ แต่ปฏิบัติตามขั้นที่ 1 - 4 หากเด็กมีปัญหาในการสะกดคำ จึงให้นักเรียนใช้การสัมผัส

3. การสะกดตามครู (Imitation Method)

วิธีนี้เป็นวิธีที่มีขั้นตอนง่ายๆ กล่าว คือ ครูสะกดคำนั้นลงบนกระดานหรือลงบนกระดาน ครูพูดไปด้วยว่าคำนั้นประกอบขึ้นด้วยพยัญชนะ และสระใดบ้าง แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามครูทุกประการ แต่พูดให้เสียงดังกว่าครู ครูให้แรงเสริมทันทีที่เด็กทำถูกหากเด็กสะกดผิดครูบอกเด็กว่า ตัวสะกดที่ถูกต้องเป็นเช่นใด ผิดซ้ำๆ เช่น นี่หลายนะ ครึ่งจนกระทั่งเด็กสะกดคำได้เอง

4. การกำหนดคำ (Word Lists)

ครูเขียนคำยากลงบนกระดานให้เด็กลอกคำเหล่านั้นลงในสมุด ครูให้เด็กฝึกสะกดคำเหล่านั้นปากเปล่า และเขียนสะกดคำด้วยตนเอง ครูทดสอบเด็กทุกวันเมื่อเด็กสะกดคำใดได้ถูกต้องครูให้รางวัลและลบคำนั้นออก ให้เด็กฝึกสะกดคำที่เหลือต่อไป ครูทดสอบทุกวันครูอาจเพิ่มคำใหม่ให้เด็กอีก รายการคำสำหรับเด็กแต่ละคนอาจไม่เหมือนกัน จำนวนคำที่ครูมอบหมายให้เด็กฝึก มีจำนวนอยู่ระหว่าง 3-8 คำต่อครั้ง หากจำนวนคำมีมากเกินไปมักไม่ได้ผล มีงานวิจัยจำนวนมากที่สนับสนุนการสอนสะกดคำด้วยวิธีนี้

1.4.3 การเขียนข้อความ

เทคนิคในการสอนเขียนอาจใช้เทคนิคเดียวกับการสอนอ่าน เช่น วิธีให้นักเรียนบอกรายละเอียดของคำที่มีความหมาย (เทคนิค Semantic Map) ซึ่งหลังจากที่นักเรียนเขียนคำที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องลงบนกระดานแล้ว ทุกคนอาจเขียนข้อความของตนเอง หากเด็กมี

ปัญหาในขั้นรุนแรงครู จะให้เด็กทุกคนช่วยกันเขียน เมื่อเด็กเขียนเสร็จแล้ว ทุกคนลอกข้อความนั้นลงในสมุด แล้วให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวให้เพื่อนฟัง ครูอาจสอนอ่านและเขียนควบคู่กันไป

การสอนเขียนควรดำเนินการตามขั้นตอนในการเขียน ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เลือกหัวเรื่องที่น่าสนใจ ตรงกับความสนใจสำหรับเด็ก
2. กำหนดจุดประสงค์ของการเขียน ว่าเป็นการเขียนเพื่อเสนอข้อมูล การบรรยาย การพรรณนา ความบันเทิง หรือเพื่อเป็นการชักชวนให้ผู้อ่านคล้อยตาม
3. กำหนดผู้อ่านว่าเรื่องดังกล่าวจะกำหนดให้ใครอ่าน เพื่อนักเรียนด้วยกัน ผู้ปกครอง ครู หรือคนทั่วไป
4. เลือกรูปแบบการเขียนให้เหมาะสม เช่น เขียนรายงาน เขียนเป็นเรื่องราว เขียนบรรยาย เขียนโคลง หรือเขียนจดหมาย หรือใช้หลายอย่างรวมกัน
5. การจัดแนวความคิดหรือจัดเนื้อหา ควรพิจารณาว่าจะนำเสนอข้อมูลหรือแนวคิดด้วยวิธีใด
6. ลงมือเขียนตามโครงที่กำหนด ไม่ควรเน้นความถูกต้องของภาษามากนัก ควรเน้นแนวคิด ว่านำเสนอแนวคิดครบถ้วนและถูกต้องหรือไม่
7. ทบทวนเรื่องที่เขียน เพื่อตรวจสอบดูว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ของการเขียนหรือไม่
8. ตรวจสอบเรื่องที่เขียน เน้นการใช้ภาษา ข้อความใดที่ไม่ชัดเจนควรได้รับการแก้ไข แก้คำที่สะกดผิดให้ถูกต้อง
9. หากมีการพิมพ์ ควรพิสูจน์อักษรให้ถูกต้องด้วย
10. ขยายผล ครูอาจให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน อาจให้นักเรียนเขียนเพิ่มและจัดทำเป็นสมุดภาพ รายงาน หนังสือพิมพ์หรือวารสารก็ได้

(ผดุง อารยะวิญญู. 2544 : 80 - 84)

ไอแซคสัน (ผดุง อารยะวิญญู. 2544 ; อ้างอิงจาก Isaacson : 1990) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าการสอนเขียนควรเป็นกระบวนการในการสอนเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ครูควรสอนทั้งกระบวนการไม่สอนเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง กระบวนการดังกล่าวเน้นดังต่อไปนี้

1. การแสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง (Modeling) ก่อนลงมือเขียน ครูควรสอนให้นักเรียนเตรียมความพร้อมเสียก่อน ครูและนักเรียนช่วยกันเลือกหัวเรื่อง ครูอาจเลือกหัวเรื่องให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างแล้วให้นักเรียนเลือกหัวข้อเอง ครูสาธิตวิธีเสนอข้อมูล เช่น ใช้แผนภูมิ ใช้ Semantic Map เป็นต้น ครูแสดงการเขียนยกตัวอย่างลักษณะประโยค การขยายความ การใช้คำศัพท์ ครูทบทวนผลงานที่เขียนเสร็จ

2. การมีส่วนร่วม (Collaboration) ควรให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเขียนโดยเฉพาะในช่วงการเตรียมความพร้อมก่อนเขียน ครูควรระดมแนวความคิดเกี่ยวกับหัวเรื่อง การกำหนดข้อมูลหรือรายละเอียดของเรื่องวิธีนำเสนอ นอกจากให้นักเรียนเขียนเป็นรายบุคคลแล้ว ครูอาจให้นักเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่ประกอบด้วยสมาชิก 2-3 คนเป็นต้น

3. การให้ข้อเสนอแนะ (Prompting) ครูควรให้คำแนะนำในการเขียนแก่เด็กด้วย เช่น กำหนดคำศัพท์ให้เป็นกลุ่มจำนวนประมาณ 3-5 คำแล้วให้เด็กเขียนโดยใช้คำเหล่านี้ ครูอาจกำหนดคำศัพท์ 3 กลุ่ม ให้นักเรียนเขียนแต่ละย่อหน้า เป็นต้น

4. การเขียนเป็นรายบุคคล (Individualization) หลังจากได้ปฏิบัติตามขั้นที่ 1 - 3 แล้ว ครูอาจให้นักเรียนเขียนเรื่องราวด้วยตนเอง เพราะการเขียนที่ดี จะต้องเป็นการเริ่มต้นด้วยตนเอง (Self-initiation) แล้วตรวจสอบผลงานด้วยตนเอง (Self-monitor) การสอนซ่อมเสริมด้านการเขียนแก่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นั้นควรกระทำเป็นขั้นตอน นอกจากใช้หลักการดังที่กล่าวมาแล้ว ครูอาจจำเป็นต้องฝึกทักษะในการเขียนของเด็กควบคู่กันไปด้วยจากทักษะในการเขียนคำ ไปสู่ทักษะที่สูงขึ้น เช่น ทักษะในการเขียนประโยค ทักษะในการเขียนข้อความ และทักษะในการเขียนเรื่องการสอนเขียนจากง่ายไปหายาก และสอนอย่างเป็นระบบ เป็นกระบวนการจะช่วยให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อาจเขียนได้ดีขึ้น

(ผดุง อารยะวิญญู. 2544 : 84 - 85 ; อ้างอิงจาก Isaacson : 1990)

สรุป ความบกพร่องในการเขียนที่พบบ่อยในเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ คือ เรื่องของลายมือที่ไม่ถูกต้อง ตามหลักตัวอักษรไทย การเขียนคำตกหล่น ไม่สามารถคัดลอกตามแบบในระยะเวลาใกล้เคียงกันได้ เขียนตัวอักษรหรือตัวเลขกลับทาง เว้นช่องไฟในการเขียนไม่เหมาะสม ไม่สามารถเขียนได้ตามหลักการเขียน และการเขียนคำหรือการเขียนเป็นประโยคบรรยายความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ไม่ได้ หรือไม่ดีเท่าที่ควรตามวัยที่เหมาะสม

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

หรรษา บุญนายีน ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบฝึกสะกดคำ ในโรงเรียนพ่วงหลวง นักเรียน จำนวน 76 คน ปรากฏว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึก การเขียนสะกดคำมีความสามารถเขียนสะกดคำยากก่อน และหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญ ทางสถิติมีระดับ .05 โดยหลังการทดลอง นักเรียนมีความสามารถ เขียนสะกดคำสูงกว่า ก่อนทดลอง (หรรษา บุญนายีน. 2546 : บทคัดย่อ)

นลินนุช อำนวยสิน ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนเขียนด้วยชุดการสอนเขียน ในโรงเรียนบ้านใหม่สุขเกษม จำนวน 6 คน ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยชุดการสอนเขียนมีความสามารถเขียนคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลอง (นลินนุช อำนวยสิน. 2546 : บทคัดย่อ)

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

2.1 ความหมายของการเขียน

เปรมจิต ศรีสงคราม ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึง การบันทึกความรู้ ความคิด เรื่องราวต่างๆ ที่ได้พบ ได้อ่าน เพื่อเป็นหลักฐานเพื่อให้จำได้ (เปรมจิต ศรีสงคราม. 2543 : 3) ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ สมชาย หอมหยก ที่ว่า การเขียน คือ การแสดงความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ ความรู้สึกและจินตนาการมาให้ผู้อื่นรับทราบโดยเรียบเรียงถ้อยคำออกมาในการเขียน เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้ให้กว้างไกล เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ (สมชาย หอมหยก . 2542 : 29)

ปรีชญา อากาศ และการันท์ รัตนแสนวงษ์ ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึง การแสดงออกเพื่อติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยใช้สัญลักษณ์ ภาษาดำรงตัวอักษร เป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ ความรู้สึก ประสบการณ์ ฯลฯ ให้ผู้อื่นรับทราบ การสื่อความคิดหรือข้อมูลทั้งหมดนี้ ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดออกมาโดยผ่านตัวอักษร ไม่มีสถานการณ์เหมือนการพูด เช่น ไม่มีน้ำเสียงหรือกิริยาท่าทางประกอบ ดังนั้นการสื่อสารด้านการเขียนมีวิธีการคือ การถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรเท่านั้น การเขียนจึงมีลักษณะเป็นการสื่อสารที่ถาวร สามารถคงทนอยู่นาน ตรวจสอบได้ และใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ (ปรีชญา อากาศ และการันท์ รัตนแสนวงษ์. 2542 : 129)

สนธิ ตั้งทวี กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกที่มีอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ โดยใช้วิธีสัญลักษณ์ที่เรียกว่าตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจในเจตนาของผู้เขียน ผู้อ่านจะสามารถรับรู้ความในใจของผู้เขียนได้ดีหรือไม่ นั่นก็อยู่ที่ว่าผู้เขียนมีทักษะในด้านการใช้ภาษาเขียนได้ดีเพียงไร รวมถึงการเขียนข้อความโดยการเรียบเรียงคำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย และการเลือกใช้สำนวนอย่างถูกต้อง (สนธิ ตั้งทวี. 2538 : 125)

สรุป การเขียน หมายถึง การสื่อความหมายโดยการเรียบเรียงและถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ประสบการณ์ ความต้องการ จินตนาการของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ และรับรู้ในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านทราบ การเขียนเป็นทักษะที่เป็นทั้ง ศาสตร์และศิลป์ กล่าวคือการเขียนต้องใช้ภาษาที่งดงาม ประณีตสามารถสื่อสารได้ทั้งอารมณ์ ความรู้ ความคิด จึงต้องใช้ศิลปะในการเขียน ส่วนที่กล่าวว่าเป็นศาสตร์เพราะว่าการเขียนต้อง ประกอบด้วยความรู้ หลักการและวิธีการ ซึ่งการเขียนเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนได้

2.2 จุดมุ่งหมายของการเขียน

วรรณิ โสมประยูร กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษร ให้เป็นระเบียบ ชัดเจน และอ่านเข้าใจง่าย
 2. เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะให้พัฒนางานงามขึ้นตามควรแก่วัย
 3. เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้อง และเขียนได้รวดเร็ว
 4. เพื่อให้รู้จักเลือกใช้ภาษา ที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส
 5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิด แล้วจัดบันทึก สรุป และย่อใจความ เรื่องที่อ่านหรือฟังได้
 6. เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และความรู้สึกลึกซึ้ง เป็นเรื่องราวให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง
 7. เพื่อให้สามารถสังเกต จดจำและเลือกเฟ้นถ้อยคำ หรือสำนวนโวหารให้ถูกต้องตามหลักภาษา และสื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ
 8. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ด้วยการเขียนตามที่ตนเองสนใจและ มีความถนัด
 9. เพื่อให้มีทักษะการเขียนประเภทต่างๆ และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
 10. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่า มีประโยชน์ต่อการประกอบ อาชีพ และการศึกษาหาความรู้ด้านอื่นๆ
- (วรรณิ โสมประยูร. 2537 : 141)

ดวงใจ ไทยอุบุญ ได้จำแนกจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เพื่อการเล่าเรื่อง เช่น การเล่าประวัติ เล่าประสบการณ์ หรือเล่าเหตุการณ์ต่างๆ

2. เพื่ออธิบายคำหรือความ เช่น อธิบายการทำอาหาร อธิบายคำนิยาม อธิบายเรื่องการทำงาน

3. เพื่อโฆษณาจูงใจ เช่น การโฆษณาสินค้า โฆษณาภาพยนตร์

4. เพื่อปลุกใจ เช่น เพลงปลุกใจ บทความปลุกใจให้รักชาติ ปลุกใจให้มีระเบียบวินัย

5. เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือแนะนำ เช่น บทความเสนอแนะ บทความแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ การเขียนแนะนำสถานที่ แนะนำเพลง แนะนำหนังสือ แนะนำบุคคล

6. เพื่อสร้างจินตนาการ เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทร้อยกรอง

7. เพื่อล้อเลียนเสียดสี เช่น บทความล้อเลียนหรือเสียดสีเกี่ยวกับการเมือง เศรษฐกิจ

8. เพื่อประกาศ เช่น ประกาศแจ้งความ ประกาศเชิญชวน

9. เพื่อวิเคราะห์ เช่น วิเคราะห์ข่าว วิเคราะห์เหตุการณ์ วิเคราะห์สารคดี วิเคราะห์บทความ วิเคราะห์วรรณกรรม

10. เพื่อวิจารณ์ เช่น วิจารณ์หนังสือ วิจารณ์บทความ วิจารณ์สารคดี วิจารณ์ตำรา วิจารณ์ศิลปะ วิจารณ์ภาพยนตร์

11. เพื่อทำข่าว เช่น การเสนอข่าวประเภทต่างๆ คือ ข่าวการเมือง ข่าวธุรกิจ ข่าวเศรษฐกิจ

12. เพื่อเขียนเฉพาะกิจ เช่น เขียนจดหมาย เขียนการ์ตูน เขียนนวนิதி (ดวงใจ ไทยอุบุญ. 2543 : 14 - 15)

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนสรุปได้ดังนี้

1. เพื่อเล่าเรื่อง เช่น เล่าประสบการณ์

2. เพื่ออธิบายหรือให้ความหมาย

3. เพื่อโฆษณาจูงใจ เช่น โฆษณาสินค้าต่างๆ

4. เพื่อปลุกใจ เช่นบทความปลุกใจ

5. เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือแนะนำ เช่น บทความเสนอทัศนะ

6. เพื่อสร้างจินตนาการ เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย

7. เพื่อล้อเลียน เสียดสี

8. เพื่อประกาศ แจ้งความ เชิญชวน

9. เพื่อวิเคราะห์

10. เพื่อวิจารณ์ เช่น การวิจารณ์หนังสือ

11. เพื่อเสนอข่าว

12. เพื่อเฉพาะกิจ เขียนจดหมาย

(เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. 2534 : 7)

สรุป จุดมุ่งหมายของการเขียน คือ เพื่อให้เด็กสามารถใช้กล้ำมือน้ำมือ ตา และอื่นๆ ในการเขียนคำเพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาไทยและความคิดสร้างสรรค์ในการกลั่นกรองเนื้อหาสาระ โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้เขียนเพื่อให้การสื่อสารบรรลุผลและในการเขียนควรมีขอบเขตอันจำกัดโดยอาศัยหลักการเขียน ที่จะนำพาผู้เขียนไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ด้วยความชัดเจนและสมบูรณ์

2.3 ความสำคัญของการเขียน

การเขียนยังมีความจำเป็นและสำคัญยิ่งต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ ดังที่นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน
2. เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งตนเคยมีประสบการณ์มาก่อน
3. เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องและผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง หรือจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง
5. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรืออ่าน
6. เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลายความสามัคคีของคนในชาติ
7. เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน ทำให้รู้ถึงความสามารถของผู้เขียนได้จากวรรณกรรมหรืองานเขียนอื่นๆ
8. เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้นได้

9. เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการแสดงความรู้สึกและแนวความคิด

10. เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคม

(วรรณิ โสมประยูร. 2539 : 140 - 141)

สนิท ตั้งทวี ได้กล่าวถึงการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญหรืออารยะธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย
3. เป็นเครื่องมือสำหรับใช้ในการสื่อสาร ทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ เป็นต้น
5. เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ ความคิดให้กว้างไกล และรวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิดและผลิตผลิตภัณฑ์แก่คนทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบันและอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

(สนิท ตั้งทวี. 2538 : 118)

สมชาย หอมหยก ได้กล่าวสรุปความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. การเขียนทำให้เกิดความหมายที่ชัดเจน เป็นหลักฐานในการศึกษาค้นคว้าและอ้างอิงได้
2. การเขียนเป็นการสืบทอดวัฒนธรรมของชาติ เช่น ศิลปจารึกของพ่อขุนรามคำแหง เป็นต้น
3. การเขียนเป็นการสร้างความบันเทิง ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด เป็นการสะท้อนความคิดและความรู้สึกนึกคิดให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม
4. เป็นพื้นฐานในการสร้างสิ่งแปลกใหม่ให้เกิดขึ้นในสังคม
5. การเขียนเป็นปัจจัยสำคัญต่อทุกอาชีพ

(สมชาย หอมหยก. 2542 : 29)

สรุป ได้ว่าการเขียนมีความสำคัญ และมีประโยชน์ในชีวิตประจำวันมาก ทั้งต่อบุคคลและสังคม เพราะเป็นสิ่งจำเป็นในการติดต่อสื่อสาร การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และยังเป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติไทย การสื่อสารความหมายด้วยลายลักษณ์อักษรผู้ใช้ควรคำนึงถึงหลักการเขียนที่ถูกต้อง ใช้คำให้เหมาะสม และควรช่วยกันพัฒนาการเขียนให้มากขึ้น

2.4 กิจกรรมการสอนเขียน

กิจกรรมการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ของนักเรียนในการเริ่มฝึกหัดการเขียน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะระดับประถมศึกษา นักการศึกษาได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พยัคฆ์ ได้เสนอแนะกิจกรรมการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. ครูนำบทความ หรือหนังสือแจกให้นักเรียนอ่านในเวลาที่กำหนดให้ แล้วให้นักเรียนลอกข้อความที่นักเรียนเห็นว่ามีความน่าสนใจและมีข้อคิดที่ดีมาส่งครู โดยที่ครูเน้นเรื่องความถูกต้อง ไม่ตกหล่น รวมทั้งความประณีตบรรจงด้วย
2. ให้นักเรียนเขียนข้อความสั้นๆ โดยกำหนดให้นักเรียนใช้ข้อความที่ได้จากการอ่านมาประกอบการเขียนของตน โดยที่ครูเน้นเรื่องที่มาของข้อความนั้นๆ
3. มอบหมายให้นักเรียนไปอ่านข้อความจากวารสารต่างๆ แล้วให้นักเรียนคัดลอกข้อความที่น่าสนใจใส่ลงในบัตรรายการ โดยเน้นให้นักเรียนเขียนบรรณานุกรมได้ถูกต้อง
4. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยให้ทำรายงาน ในหัวข้อที่ครูและนักเรียนตกลงกันในรายงานนั้น กำหนดให้นักเรียนต้องยกข้อความประกอบ เขียนเชิงอรรถและบรรณานุกรมให้ถูกต้อง
5. ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนคำศัพท์ลงในบัตรคำ และเขียนข้อความลงในแถบประโยค กำหนดจำนวนคำและข้อความตามที่ครูเห็นสมควร
6. ให้นักเรียนเขียนประกาศ โฆษณา หรือบัตรเชิญ โดยที่เน้นที่ความเป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงามประณีต
7. ครูทำบัญชีคำยาก แจกให้นักเรียนศึกษา แต่ละสัปดาห์ครูก็นำคำเหล่านั้นมาให้นักเรียนเขียนเป็นคำๆ ให้นักเรียนตรวจคำตอบเอง หรือแลกเปลี่ยนตรวจ แล้วให้นักเรียนแต่ละคนบันทึกผลการสะกดคำยาก ของตนไว้เพื่อพัฒนาการของตนเอง
8. ครูแต่งประโยคซึ่งประกอบไปด้วยคำที่มักจะสะกดผิด เช่น

8.1 เขาชอบรับประทานแกงปลาทราย สับปะรด และชาหริ่ม

8.2 เขาเป็นคนพิสดาร ชอบส่งของพัสดุทางไปรษณีย์

8.3 เธอเป็นคนละเอียดลออ อ่อนโยนละมุนละไม กอปรด้วยความเมตตาปราณี

นอกจากครูจะบอกให้นักเรียนเขียนแล้ว ครูอาจจะมอบหมายให้นักเรียนไปแต่งประโยคในทำนองเดียวกันแล้วมาบอกให้เพื่อนเขียน แล้วบอกคำเฉลยที่ถูกต้องได้ด้วย

9. แบ่งนักเรียนออกเป็นหมู่ๆ หรือเป็นแถวแข่งขันเขียนคำหรือข้อความที่ยาก

10. ครูแจกบัญชีคำซึ่งมีทั้งคำที่สะกดผิด และสะกดถูกปนกันให้นักเรียนทำเครื่องหมายถูกผิดหน้าคำเหล่านั้น

11. ครูอาจจะนำคำยากมาแต่งเป็นข้อทดสอบแบบเลือกตอบ ให้นักเรียนทำเครื่องหมายหน้าคำที่สะกดถูก

12. ครูแจกบัญชีคำซึ่งมีทั้งคำที่สะกดถูก และสะกดผิดปนๆ กัน ให้นักเรียนตรวจดูกันเอง ถ้าคำใดผิด ให้นักเรียนแก้ไขเสียใหม่ให้ถูกต้อง จากนั้นให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจจากบัตรคำที่ครูนำมาใช้เฉลย

13. ให้นักเรียนรวบรวมคำยากต่าง ๆ ที่เคยเรียนมาแล้ว ทำเป็นบัญชีคำเรียงลำดับตามตัวอักษร

14. ครูแจกข้อความซึ่งมีความยาวประมาณ 10-15 บรรทัด ในข้อความนั้น คำที่สะกดถูกและผิดปะปนกันอยู่ ให้นักเรียนหาคำที่สะกดผิดและแก้ไขให้ถูกต้อง ในกรณีที่ไม่แน่ใจ ให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมช่วยด้วย

15. แบ่งนักเรียนเป็นหมู่ๆ แข่งขันกันหาคำพ้องเสียงจากพจนานุกรม เช่น คำที่ออกเสียง กัน กาน จัน สัน แล้วเขียนลงในบัตรคำ นำเสนอในชั้นเรียน

16. ให้นักเรียนแต่งคำ จากสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ที่ครูกำหนดให้ หรือจากข้อความคำประพันธ์ต่าง ๆ คำที่แต่งขึ้นนั้นควรเป็นคำศัพท์ หรือคำยาก ไม่ควรจะเป็นคำดาด (สุจริต เพียรชอบ และสหายใจ อินทรพิชัย. 2538 : 168 - 171)

วรรณิ์ โสมประยูร ได้เสนอแนะกิจกรรมเขียนคำไว้ดังนี้

1. เขียนคำจากการผสมพยัญชนะ เช่น นก กบ
2. เขียนคำจากการผสมอักษร เช่น กลาง จาน
3. เขียนคำจากการผสมคำ เช่น ไก่ขัน
4. เขียนคำจากการต่อคำ เช่น ชันน้ำ น้ำปลา ปลาอย่าง
5. เขียนคำจากตารางบิงโก
6. เขียนคำต่อพยัญชนะตัวท้ายของคำ

7. เต็มคำที่หายไป
8. จับคู่คำให้ได้ความหมายใหม่
9. หาคำตรงกันข้าม
10. เขียนคำจากของจริงหรือภาพ
11. เขียนคำจากสิ่งที่คลำหรือดม
12. เขียนคำจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์
13. เขียนคำคล้องจอง

(วรรณิ โสมประยูร. 2539: 173)

วรรณิ โสมประยูร ได้เสนอแนะกิจกรรมเขียนเรื่อง เช่น

1. แต่งเรื่องจากภาพ
2. แต่งเรื่องจากคำที่กำหนดให้
3. แต่งเรื่องจากประโยคที่กำหนดให้
4. แต่งเรื่องจากเรื่องที่กำหนดให้บางส่วน
5. แต่งเรื่องจากชื่อที่กำหนดให้
6. แต่งเรื่องจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง
7. แต่งกลอนจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง
8. แต่งเรื่องจากเหตุการณ์ประจำวัน
9. เรียงความจากการไปศึกษานอกสถานที่
10. เรียงความจากภาพ
11. เรียงความจากคำถาม
12. ย่อความจากการค้นคว้า
13. เขียนรายงานการเจริญเติบโตของพืช
14. บันทึกเหตุการณ์ประจำวัน เช่น บันทึกการรับรายจ่าย บันทึกการปฏิบัติงานใน 1 วัน

(วรรณิ โสมประยูร. 2539: 174)

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และสามารถนำคำไปใช้ในการเขียนในชีวิตประจำวันได้ ครูจึงจัดกิจกรรมการสอนเขียนคำที่หลากหลาย และแปลกใหม่อยู่เสมอ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่คำนึงถึงแบบการเรียนรู้ พร้อมทั้งคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อให้นักเรียนมีความสนใจ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และได้รับความสนุกสนานในการเรียนเขียนคำ

2.5 ปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

2.5.1 ลายมือ

ปัญหาที่มักพบไปพร้อมๆ กับลายมือ มีดังนี้

ความเร่งรีบในการเขียน

ลักษณะตัวอักษรที่เขียน

เขียนแล้วขอบลบ

2.5.2 ความคิดที่จะสื่อ

ปัญหาที่มักพบบ่อย ๆ ได้แก่

การรวบรวมความคิด

โครงสร้างของประโยค ประโยคหลัก และประโยครอง

ไม่สามารถเขียนเป็นรูปประโยคที่สมบูรณ์ได้ และมักมีข้อความที่ไม่เกี่ยวข้อง กับเนื้อเรื่องในประโยคเสมอๆ

2.5.3 คำศัพท์และตัวสะกด

ปัญหาที่มักจะพบ ได้แก่

เขียนคำศัพท์ผิด

เขียนตกหล่น หรือเพิ่มคำ

(องค์การคำของคุรุสภา. 2546 : 7 - 9)

กรณีการ พวงเกษม กล่าวถึงปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนไว้ ดังนี้ คือ

1. ลายมือ การเขียนตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องตามลักษณะ พยัญชนะไทย คือ

1.1 เขียนตัวอักษรเอนหลัง

1.2 เขียนตัวอักษรโย้หน้า

1.3 การเขียนกด

1.4 เขียนเบาเกินไป ทำให้บางส่วนของตัวอักษรหายไป

1.5 เขียนเกร็ง

1.6 การเว้นช่องไฟไม่เหมาะสม

1.7 การเว้นวรรคไม่ถูกต้อง

1.8 การเขียนผิดลักษณะตัวอักษร เช่น พ เป็น ม

1.9 การเขียนย่ำหัวตัวอักษร เช่น บ

2. การเขียนสะกดคำผิด ข้อบกพร่องนี้มาจากการอ่านของเด็กที่ไม่ถูกต้อง เด็กที่อ่านหนังสือผิด ๆ ใดๆ คืออ่านออกเสียงเพี้ยน อ่านตกหล่น อ่านไม่เว้นวรรคตอนให้ถูก หรืออ่านเพิ่มเติม (เติมคำบางคำลงไปในข้อความที่อ่าน) ทำให้เด็กเขียนสะกดคำผิด

3. การเขียนประโยคผิด เช่น การเขียนประโยคตามภาษาพูด การเขียนประโยคตามภาษาพูด การเขียนประโยคโดยนำคำบุพบท เป็นต้น

4. การเขียนบรรยายหรือเขียนอธิบายไม่ชัดเจน คลุมเครือ ข้อบกพร่องนี้มาจากการอ่านที่ไม่เข้าใจความหมาย คืออ่านแล้วจับใจความไม่ได้ จึงทำให้เด็กเขียนไม่ชัดเจน เขียน ตกหล่น เขียนแล้วผู้อ่านไม่รู้เรื่อง เพราะข้อความที่เขียนไม่ติดต่อกัน (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2531 : 2)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กล่าวถึงปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนว่าอาจเนื่องมาจากความบกพร่องใน 3 ลักษณะ คือ

1. การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ำเนื้อมือกับสายตาไม่ดี จึงทำให้เด็กลอกตัวอักษรและตัวเลขไม่ถูกต้อง

2. ความบกพร่องในการจำสิ่งที่มองเห็น จึงทำให้เด็กจำคำที่เห็นไม่ได้

3. ความบกพร่องในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์และความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค จึงทำให้เด็กมีปัญหาในการรวบรวมหรือจัดระบบความคิดเพื่อสื่อสารออกมาโดยการเขียนไม่ได้

เด็กที่มีปัญหาในการเขียนจะมีปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

1. เขียนตัวอักษรผิดทิศทาง กลับซ้าย-ขวา หน้า-หลัง บน-ล่าง

2. เว้นระยะตัวอักษรหรือคำไม่ถูกต้อง

3. เขียนหนังสือไม่เป็นตัว

4. เขียนหนังสือไม่สม่ำเสมอ

5. เขียนหนังสือแบบที่ปรากฏในกระเจงก

6. เขียนตัวอักษรหลายแบบปะปนกัน

7. จำทักษะพื้นฐานของการเขียนไม่ได้

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2538 : 30)

ผดุง อาระยะวิญญู ได้กล่าวถึงปัญหาในการเขียนไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีความยากลำบากในการเขียนหลายลักษณะ พฤติกรรมในการเขียนตลอดจนทักษะในการเขียนผิด อาจสรุปได้ ดังนี้

1. เขียนช้า ใช้เวลาเขียนแต่ละคำนานมาก

2. ลายมืออ่านยากหรือแทบอ่านไม่ออกเลย

3. เขียนตัวอักษรกลับหลัง หรือกลับทิศทาง
4. เขียนตัวอักษรเอียงมากเกินไป หรือแข็งทื่อเกินไป
5. เว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรไม่เท่ากัน และไม่สม่ำเสมอ
6. เขียนนอกนอกเส้นบรรทัด
7. ความเข้มของเส้นอักษรไม่เท่ากันมีรอยหมึกหรือรอยดินสอเข้มบางจางบ้าง
8. สลับตัวอักษร
9. สะกดคำแล้วอ่านไม่ออก (สะกดผิดจนไม่มีใครอ่านได้)
10. เขียนประโยคสั้นๆ มีจำนวนคำใน 1 ประโยคน้อย
11. เขียนผิดหลักภาษา (เรียงคำไม่ถูกหลักไวยากรณ์)
12. เมื่อครูสั่งให้เขียนเรียงความ เด็กเขียนได้เพียง 2-3 ประโยคสั้นๆเท่านั้น

(ผดุง อารยะวิญญู. 2544 : 76 - 78)

สรุป ข้อบกพร่องในการเขียนที่พบบ่อย คือ เรื่องของลายมือที่ไม่ถูกต้องตามหลักตัวอักษรไทย การเขียนสะกดคำผิด เขียนคำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกดผิด เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด เขียนคำควบกล้ำผิด ใช้คำไม่เหมาะสม ลายมืออ่านยาก ลำดับความคิดในการเขียนไม่ได้ และลำดับความคิดในการเขียนไม่ได้ ทำให้เรื่องสับสน วกวน ผู้อ่านไม่เข้าใจเรื่องที่จะอ่าน

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

พเยาว์ ศรีบัว ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธีการเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีการเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร ผลการศึกษาพบว่า การเขียนสะกดคำโดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน (พเยาว์ ศรีบัว. 2535 : บทคัดย่อ)

มณเฑียร พัฒนาวงค์ ได้ศึกษาความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ จำนวน 6 คนที่มีปัญหาในการเรียนรู้จากการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนจากการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน มีความสามารถในการอ่านและการเขียน สูงกว่าก่อนการสอนจากการใช้ ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (มณเฑียร พัฒนาวงค์. 2547 : บทคัดย่อ)

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบบูรณาการ

3.1 ความหมายของการสอนแบบบูรณาการ

ปรางศรี พณิชยกุล กล่าวไว้ว่า หลักการในการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ คือ การนำเอาเรื่องราวต่างๆมาสอนให้สัมพันธ์กัน หรือนำไปเชื่อมโยงรวมกับประเด็นที่จะสอนในคราวเดียวกัน มีการวางแผนการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ศึกษา และลงมือปฏิบัติ ทำให้ได้รับความรู้ ความเข้าใจในลักษณะองค์รวม ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งเนื่องจากสัมพันธ์กับวิถีชีวิตจริงของผู้เรียน (ปรางศรี พณิชยกุล. 2547 : 60)

เสาวณี แกสมาน กล่าวไว้ว่า รูปแบบการสอน เพื่อการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนโดยใช้ความรู้ ความเข้าใจ ผู้เรียนได้เรียนรู้หลายทักษะจากกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง เพื่อได้เรียนรู้อย่างเป็นองค์รวม เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้ปฏิบัติจริง แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ด้วยวิธีการที่หลากหลาย และจัดโดยเชื่อมโยงการสอนภายในกิจกรรมและระหว่างกิจกรรมอย่างเป็นธรรมชาติ (เสาวณี แกสมาน. 2545 : 5)

สรุป การสอนแบบบูรณาการเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีการจัดกิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดีจากการจัดกิจกรรม ซึ่งแต่ละกิจกรรมมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นการจัดการเรียนรู้โดยมีการเชื่อมโยงสาระการเรียนรู้ต่างๆ กับหัวข้อเรื่องที่สอดคล้องกับชีวิตจริงหลายวิธีหรือเนื้อหาที่กำหนดขึ้นมาทำให้ผู้เรียนมีกระบวนการเรียนรู้ที่จะค้นคว้าแสวงหาความรู้ได้อย่างหลากหลาย

3.2 รูปแบบการจัดกระบวนการเรียน แบบบูรณาการ

3.2.1 หลักการจัดกิจกรรมการสอนแบบบูรณาการ

เสาวณี แกสมาน กล่าวว่าแผนการจัดประสบการณ์แบบบูรณาการ โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เด็กได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรม โดยให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา มีความพร้อมเหมาะสมกับวัย และวุฒิภาวะ จุดเด่นเป็นกิจกรรมตามความสนใจ และตอบสนองความต้องการของเด็กแต่ละวัย จัดกิจกรรมให้ครบตามแนวการจัดประสบการณ์ที่กำหนด คือ กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมเสริมประสบการณ์ กิจกรรมเสรี กิจกรรมกลางแจ้ง และเกมการศึกษาสำหรับการนำไปใช้ คือ

1. เนื่องจากเด็กมีความสามารถไม่เท่าเทียมกันทุกคน จึงควรจัดกิจกรรมที่เปิดกว้างให้เด็กได้ทำตามความสามารถของตนเอง เช่น การวาดภาพ การปั้น การฉีก ตัดปะ ฯลฯ

2. กิจกรรมควรมีหลายรูปแบบ เช่น การทดลอง การพาไปทัศนศึกษา และการศึกษาดูด้วยตนเอง เป็นต้น

3. จัดกิจกรรมให้มีความสมดุล เพื่อตอบสนองความต้องการของเด็กที่จำเป็นจะต้องได้รับการส่งเสริมในพัฒนาการด้านต่างๆที่ไม่เท่าเทียมกันสามารถนำไปใช้เพื่อปรับให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะของเด็กได้และควรมีกิจกรรมครบทุกประเภท ทั้งกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม สำหรับลำดับขั้นตอนของกิจกรรมนั้น อาจเรียงลำดับใหม่ตามความสนใจของเด็ก เช่น อาจจะทำกิจกรรมเสริมประสบการณ์ก่อน แล้วจึงทำกิจกรรมสร้างสรรค์และเล่นตามมุมได้ และควรคำนึงถึงช่วงความสนใจของเด็ก

4. การนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน กิจกรรมหลักที่จัดประจำวันมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ เป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้เคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกาย และแสดงออกด้วยตนเองตามจังหวะทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม เปิดโอกาสให้เด็กคิดวิธีการเคลื่อนไหวทั้งที่มีการเคลื่อนที่และไม่เคลื่อนที่ คิดทำตามจินตนาการ อาจมีการใช้สื่ออุปกรณ์อื่นๆ ประกอบการเคลื่อนไหวตามจังหวะ โดยส่งเสริมและกระตุ้นด้านจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์

4.2 กิจกรรมสร้างสรรค์ เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาเด็กให้แสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยใช้ศิลปะ อาจจะเป็นการวาดภาพ ระบายสี การพิมพ์ภาพ การปั้น พับ ฉีก ตัดปะ การร้อย การประดิษฐ์ เป็นต้น

4.3 กิจกรรมเสริมประสบการณ์ จัดให้เด็กได้มีโอกาสได้ฟัง พูด สังเกต และปฏิบัติการทดลองต่างๆ เพื่อให้เกิดความคิดรวบยอด ซึ่งสัมพันธ์กับเนื้อหาของหน่วยการสอน โดยจัดในลักษณะต่างๆ เช่น สนทนา นิทาน สภาจิต ทดลอง และทัศนศึกษา เป็นต้น

4.4 กิจกรรมเสรี เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้เล่นอิสระตามมุมประสบการณ์ ต่างๆ ที่ครูจัดเตรียมไว้ เช่น มุมหนังสือ มุมหมอ มุมบ้าน มุมศิลปะ มุมบล็อก มุมธรรมชาติ มุมเครื่องเล่นสัมผัส มุมวิทยาศาสตร์ ฯลฯ

4.5 กิจกรรมกลางแจ้ง กิจกรรมการเล่นน้ำ เล่นทราย การเล่นเครื่องเล่นสนาม เล่นเกมต่างๆ เป็นการช่วยให้เด็กมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อารมณ์จิตใจเบิกบาน สดชื่น แจ่มใส

4.6 เกมการศึกษา ช่วยพัฒนาด้านสติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ประสาทสัมผัสระหว่างมือกับตา เช่น เกมจัดหมวดหมู่ เรียงลำดับ เกมโดมิโน ภาพตัดต่อ เกมการจับคู่แยกประเภท เกมการศึกษาดังกล่าวช่วยให้เด็กได้ฝึกคิด สังเกต และหาเหตุผล (เสาวณี แกสมาน. 2545 : 5 - 6)

สรุป หลักการจัดกิจกรรมการสอนแบบบูรณาการ มีเป้าหมายเพื่อเตรียมความพร้อมเด็ก ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ไม่ได้มุ่งเน้นพัฒนาเด็กเป็นรายวิชาการจัดกิจกรรมในลักษณะบูรณาการเพื่อให้เด็กได้พัฒนาทุกคนไปพร้อมๆกัน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เด็กได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง มีความพร้อมเหมาะสมตามวัยและวุฒิภาวะ

3.2.2 ลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

1. การบูรณาการแบบผู้สอนคนเดียว ผู้สอนสามารถจัดการเรียนรู้โดยเชื่อมโยงสาระการเรียนรู้ต่างๆ กับหัวข้อที่สอดคล้องกับชีวิตจริงหรือสาระที่กำหนดขึ้นมา เช่น เรื่อง สิ่งแวดล้อมน้ำ เป็นต้น ผู้สอนสามารถเชื่อมโยงสาระ และกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระต่างๆ เช่น การอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ การคิดวิเคราะห์ต่างๆ ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะและกระบวนการเรียนรู้ไปแสวงหาความรู้ความจริงจากหัวข้อเรื่องที่กำหนด

2. การบูรณาการแบบคู่ขนาน มีผู้สอนตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมกันจัดการเรียนการสอนโดยอาจยึดหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วบูรณาการเชื่อมโยงแบบคู่ขนาน เช่น ผู้สอนคนหนึ่งสอนวิทยาศาสตร์ เรื่องเงา ผู้สอนอีกคนอาจสอนคณิตศาสตร์ เรื่องการวัดระยะทางโดยการวัดเงา คิดคำนวณในเรื่องเงาในช่วงเวลาต่างๆ จัดทำกราฟของเงาในระยะต่างๆ หรืออีกคนหนึ่งอาจให้ผู้เรียนรู้ศิลปะ เรื่องเทคนิคการวาดรูปที่มีเงา

3. การบูรณาการแบบสหวิทยาการ การบูรณาการในลักษณะนี้นำเนื้อหาจากหลายกลุ่มสาระมาเชื่อมโยงเพื่อจัดการเรียนรู้ ซึ่งโดยทั่วไปผู้สอนมักจัดการเรียนการสอนแยกตามรายวิชาหรือกลุ่มวิชา แต่ในบางเรื่อง ผู้สอนจัดการเรียนการสอนร่วมกันในเรื่องเดียวกัน เช่น เรื่องวันสิ่งแวดล้อมของชาติ ผู้สอนภาษาไทยจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนรู้ภาษา คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ผู้สอนวิทยาศาสตร์จัดกิจกรรมค้นคว้าเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ผู้สอนสังคมศึกษาให้ผู้เรียนค้นคว้าหรือทำกิจกรรมชมรมเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และผู้สอนสุขศึกษาอาจจัดให้ทำกิจกรรมเกี่ยวกับการรักษาสีเขียวให้ถูกสุขลักษณะ เป็นต้น

4. การบูรณาการแบบโครงการ ผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอน โดยบูรณาการเป็นโครงการ โดยผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันสร้างสรรค์โครงการขึ้น โดยใช้เวลาการเรียนต่อเนื่องกันได้หลายชั่วโมง ด้วยการนำเอาจำนวนชั่วโมงของวิชาต่างๆ ที่ผู้สอนเคยสอนแยกกันนั้นมารวมเป็นเรื่องเดียวกัน มีเป้าหมายเดียวกัน ในลักษณะการสอนเป็นทีม เรียนเป็นทีม ในกรณีที่ต้องการเน้นทักษะบางเรื่องเป็นพิเศษ ผู้สอนสามารถแยกกันสอนได้ เช่น กิจกรรมเข้าค่ายดนตรี กิจกรรมเข้าค่ายภาษาอังกฤษ กิจกรรมเข้าค่ายศิลปะ เป็นต้น

(กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 21 - 22)

สรุป ลักษณะการจัดกระบวนการเรียน แบบบูรณาการทำได้หลายลักษณะ มีวิธีการสอนที่หลากหลาย เน้นการจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริง การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ร่วมกัน การเรียนรู้จากธรรมชาติ เป็นต้น การบูรณาการ เป็นการกำหนดเป้าหมายการเรียนร่วมกัน ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยนำกระบวนการเรียนรู้จากกลุ่มสาระเดียวกัน หรือต่างกลุ่ม สาระการเรียนรู้มาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน

3.3 แนวการสอนภาษาไทยแบบบูรณาการ

รัตนา สถิตานนท์ กล่าวว่า แนวการสอนภาษาไทยที่นิยมกันโดยทั่วไป ได้แก่

1. สอนภาษาไทยโดยสัมพันธ์ทักษะ เป็นการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการใช้ภาษาในชีวิตจริงของมนุษย์ ซึ่งจะใช้ทักษะทางภาษาคราวละไม่น้อยกว่า 2 ทักษะ เช่น ฟังกับคิด คิดกับพูด คิดกับเขียน ฟังพูดคิดเขียน อ่านพูดคิดเขียน
2. สอนภาษาไทยให้มีความสัมพันธ์กับวิชาอื่น โดยที่ลักษณะของภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับวิชาต่างๆ เพราะในการเรียนการสอนทุกวิชาล้วนต้องอาศัยภาษาไทยเป็นสื่อสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ดังนั้น การสอนภาษาไทยจึงต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิชาด้วย เพื่อนักเรียน จะได้มองเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาไทยยิ่งขึ้น
3. สอนภาษาไทยให้เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน เช่น ให้นักเรียนสังเกตการใช้ภาษาของสื่อมวลชนต่างๆ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ หรือการโฆษณาประชาสัมพันธ์ของบริษัทห้างร้านต่างๆ แล้วนำมาอภิปรายกันในห้องเรียน ซึ่งจะทำให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาไทย และได้พัฒนาการใช้ภาษาไทยอย่างมีความหมาย
4. สอนภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะการสอนที่มีกิจกรรม จะทำให้บทเรียนมีชีวิตชีวา นักเรียนฝึกทักษะด้วยความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เกิดความสุข และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย รักภาษาไทยกิจกรรมที่ใช้ประกอบการสอน ได้แก่ อภิปราย โต้เถียง แสดงบทบาทสมมุติ ร้องเพลง เล่นเกม แสดงละคร ฯลฯ
5. สอนภาษาไทยโดยใช้สื่อการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและมีความเข้าใจบทเรียนยิ่งขึ้น สื่อประกอบการเรียนการสอน ที่ใช้ ได้แก่ ของจริง รูปภาพ บัตรคำ แผนภูมิ ฯลฯ

(รัตนา สถิตานนท์. 2544: 3-4)

ปรางศรี พณิชยกุล ได้จัดรูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ แบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ภาษาไทย โดยคิดแนวการจัดกิจกรรมบูรณาการไว้ 5 แบบ คือ

1. การเรียนภาษาไทยเก่งด้วยบทเพลงหวานๆ กล่าวคือ ภาษาไทยมีหลักเกณฑ์ทางภาษาค่อนข้างมาก แถมยังมีข้อยากเว้นที่จำกันแทบไม่ไหว แต่ไม่จำก็ไม่ได้เพราะจะทำให้เกิดความสับสน เมื่อจะต้องสื่อสารกัน ผู้สอนจึงใช้วิธีการจัดกระบวนการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยบทเพลง ซึ่งก็สามารถประยุกต์ใช้ได้อย่างหลากหลาย

2. สนุกกับความรู้ควบคู่นิทาน กล่าวคือ จากแนวคิดที่เห็นว่า เด็กทุกเพศทุกวัยชอบฟังนิทาน ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่แทรกความรู้ ข้อคิด หรือเจตคติที่ดีต่อการศึกษาล่าเรียนผ่านนิทานนานารูปแบบย่อมก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความสุขได้ทางหนึ่ง

3. ส่งเสริมทักษะด้วยศิลปะบูรณาการ กล่าวคือ ศิลปะนับว่าเป็นสื่อสำคัญที่สามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะด้านภาษาไทยของผู้เรียนได้ โดยการนำภาพหรือผลงานด้านศิลปะมาเป็นสื่อสอนทักษะการเขียน

4. ใช้ข้อมูลและข่าวสารพัฒนาการคิดที่กว้างไกล กล่าวคือ การนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงมาเป็นสื่อการเรียนรู้ จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมาย

5. วิชาหลากหลายเชื่อมโยงได้เป็นหนึ่งเดียว กล่าวคือ กลุ่มวิชาต่างๆ ที่สอนในโรงเรียนทุกวิชาล้วนสัมพันธ์กันผู้สอนต้องพยายามจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของความรู้ที่ได้รับโดยสอดแทรกชีวิตจริงเข้าไปในกระบวนการเรียนรู้ ฝึกให้ผู้เรียนมองให้รอบด้าน ไม่แบ่งแยกเป็นส่วน

(ปรางศรี พณิชยกุล. 2547 : 66 - 69)

สรุป แนวการสอนภาษาไทยแบบบูรณาการเป็นการนำเอาเรื่องราวต่างๆ มาสอนให้สัมพันธ์กัน มีการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลาย หรือนำไปเชื่อมโยงรวมกับเรื่องที่จะสอนในคราวเดียวกัน มีการวางแผนการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ศึกษา และลงมือปฏิบัติ ทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจในลักษณะองค์รวม ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งเนื่องจากสัมพันธ์กับวิถีชีวิตจริงของผู้เรียน

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมบูรณาการ

รัตนา แพงจันทร์ ได้ศึกษาความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม มีความสามารถเขียนคำก่อนและหลังการ

ทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลองและอยู่ในระดับดี (รัตนา แพงจันทร์. 2541 : 59)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา จำนวน 7 คน

ซึ่งใช้วิธีคัดเลือกดังนี้

1. คัดเลือก เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการเขียน จากนักเรียนทั้งหมดใน 8 ห้องเรียน โดยใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียนของ ผดุง อารยะวิญญู (2544) ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. ใช้แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครอง นักเรียนที่มีปัญหาด้านการเขียน
3. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจปัญหาในการเรียนของเด็กที่สำรวจแล้ว มาทำการประเมินเพื่อตัดสินว่าเด็กคนใดเป็นผู้ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการเขียน
4. นำรายชื่อเด็กที่ได้รับการตัดสินว่ามีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

1. แผนการสอนทักษะการเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ
2. แบบทดสอบการพัฒนากการเขียนคำ

การสร้างหาคุณภาพของเครื่องมือดำเนินการ ดังนี้

1. แผนการสอนทักษะการเขียนคำมีดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

1.2 ศึกษาหนังสือแผนการสอนภาษาไทยและคู่มือครูภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.3 กำหนดคำที่ใช้ในแผนการสอน โดยใช้คำยากในบทเรียนของวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาสร้างเป็นหน่วย

การเรียนรู้จำนวน 5 หน่วย จำนวน 40 คำดังนี้

หน่วยที่ 1 เรื่อง นั่งชิงช้าร้องเพลงช้าง ได้แก่ ชิงช้า โต๊ะ ต้นไม้ ช้าง เตี้ย แดงโม ลิง เสือ

หน่วยที่ 2 เรื่อง กล้าไม่สลาย ได้แก่ อาบน้ำ ทาแป้ง แปรงฟัน ล้างหน้า เทียน แว่นตา กระต่าย ตอไม้

หน่วยที่ 3 เรื่อง ไปโรงเรียน ได้แก่ กางเกง กระโปรง เสือ ถูเท้า รองเท้า ซ้อนส้อม มีด สะพาน

หน่วยที่ 4 เรื่อง ก่อนถึงเวลาเรียน ได้แก่ หนังสือ เก้าอี้ ม้าลาย หอยลาย ไบเตย ตาข่าย พระ วัด

หน่วยที่ 5 เรื่อง เข้าแถวซื้ออาหาร ได้แก่ กวยเตี๋ยว ปั่นโต ห่อข้าว ดาว ชาวบ้าน แก้วน้ำ ภูเขา ดอกไม้

1.4 เขียนแผนการสอนการสอนทักษะการเขียนคำประกอบด้วย จุดประสงค์ เชิงพฤติกรรม เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอนและการประเมินผล ในชั้นกิจกรรม การเรียนการสอนจะทำกิจกรรมบูรณาการ การเขียนคำมาประกอบในการสอนทุกครั้ง แผนการสอนแต่ละแผนใช้เวลา 60 นาที

1.5 นำแผนการสอน การเขียนทั้งหมด 20 แผน ให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนเด็กที่มี ปัญหาทางการเรียนรู้ จำนวน 3 คน ตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.6 ปรับปรุงแก้ไขแผนการสอนเขียนคำตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.7 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ทดลอง

2. การสร้างกิจกรรมบูรณาการพัฒนาการเขียนคำมีลำดับสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและขอบเขตของเนื้อหาตามที่กำหนดที่เป็น หน่วยการเรียนรู้

2.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมบูรณาการ

2.3 สร้างกิจกรรมบูรณาการจำนวน 20 กิจกรรม ให้สอดคล้องกับแผนการสอน
ซึ่งประกอบไปด้วยกิจกรรมบูรณาการดังต่อไปนี้

จับคู่กับใคร	เติมให้เต็ม	ช่องว่างให้วางสระ	แตกลูก
เขียนคำตามภาพ	เขียนให้สมบูรณ์	สลับสับที่	ภาพใบคำ
ต่อคำอัจฉริยะ	ถอดร่าง	คลำแล้วเขียน	แยกแล้วสร้างใหม่
อักษรปริศนา	ต่อภาพต่อคำ	เติมให้ถูกที่	เขาดัดเราต่อ
หนูแจ้วคนดี	ถาชีแปลงสาร	ถอดไว้ให้คุณ	จับคู่ดูให้ดี

3. แบบทดสอบการพัฒนาการเขียนคำ

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบวิชาภาษาไทย

3.2 เลือกคำยากในบทเรียนที่สามารถสื่อได้ด้วยภาพชัดเจนและเป็นคำที่เด็กคุ้นเคย
จำนวน 40 คำ

3.3 นำภาพทั้ง 40 ภาพ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
จำนวน 3 คน พิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนที่จะนำไปทดสอบ

3.4 หาคุณภาพของแบบทดสอบพัฒนาการเขียนคำ โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

3.4.1 นำแบบทดสอบพัฒนาการเขียนคำให้ผู้เชี่ยวชาญเด็กที่มีปัญหา
ทางการเรียนรู้จำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเพื่อตรวจสอบสอดคล้องกับ
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่เกิดโดยใช้เกณฑ์การพิจารณาองความเห็นดังนี้(พวงรัตน์ ทวีรัตน์
.2540: 117)

คะแนน + 1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดตรงจุดประสงค์

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจ

คะแนน - 1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

เมื่อบันทึกผลพิจารณาความคิดของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหา
ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด ตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป

3.4.2 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีที่คำนวณเท่ากับ 0.67– 1 โดยใช้แบบทดสอบการ
พัฒนาการเขียนคำจำนวน 25 ข้อ คิดจำนวน 60 เปอร์เซนต์ ของแบบทดสอบ40ข้อจาก
แบบทดสอบที่มีค่า IOC จำนวน 30 ข้อ เท่ากับ 1

3.4.3 จากการหาคุณภาพของแบบทดสอบการพัฒนาการเขียนคำโดยนำเสนอ
ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบพิจารณาผลการพิจารณาข้อเสนอนี้ให้ปรับปรุงในเรื่องของ
รูปภาพควรสื่อให้ชัดเจนขนาดของรูปภาพควรมีขนาดเท่ากัน และการเว้นระยะของภาพให้เหมาะสม

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนคำมีดังนี้

1. การเขียนคำประกอบภาพเขียนคำได้ถูกต้องได้ 1 คะแนน
2. การเขียนคำประกอบภาพเขียนคำผิดเขียนเกินและไม่เขียนได้ 0 คะแนน
3. เกณฑ์การประเมินระดับการพัฒนาการเขียนคำเป็นดังนี้

คะแนน 12	คะแนนลงมา	หมายถึง	ปรับปรุง
คะแนน 13 - 14	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถเขียนคำระดับพอใช้
คะแนน 15 - 17	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถเขียนคำระดับปานกลาง
คะแนน 18 - 19	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถเขียนคำระดับดี
คะแนน 20 - 25	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถเขียนคำระดับดีมาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One – Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 120 ดังนี้

ตาราง 1 แผนการวิจัยแบบ One – Group Pretest - Posttest Design

กลุ่ม	สอบก่อน	วิธีสอน	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ	E	แทน	กลุ่มทดลอง
	X	แทน	การสอนเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ
	T ₁	แทน	การทดสอบทักษะเขียนคำก่อนการทดลองของกลุ่ม E
	T ₂	แทน	การทดสอบทักษะเขียนคำหลังการทดลองของกลุ่ม E

2. ขั้นตอนทดลองดำเนินงานดังนี้

2.1 ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒออกหนังสือเพื่อเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขออนุญาตครูใหญ่โรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กมีปัญหาทางการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.2 ระยะเวลาทดลองผู้วิจัยดำเนินการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียน สำหรับคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของ ผดุง อารยะวิญญู (2544)

2.3 ทำการทดสอบทักษะเขียนคำของเด็กไว้เป็นคะแนน Pre-test

2.4 ระยะเวลาทดลอง ดำเนินการสอนแผนการสอนเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการกับ กลุ่มทดลอง ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี มีการทบทวนในทุกวันศุกร์โดยใช้เวลาทดลองวันละ 60 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวมเวลาทดลองทั้งสิ้น 25 ครั้ง โดยเริ่มการทดลองตั้งแต่วันที่ 23 มกราคม – 24 กุมภาพันธ์ 2549 ดำเนินการสอนด้วยตนเอง รายละเอียดการสอนตามแผนการสอน โดยใช้กิจกรรมบูรณาการการพัฒนาทักษะเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ดังนี้

ตาราง 2 การสอนเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ

สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน	กิจกรรม	
			หน่วยการเรียนรู้	กิจกรรมบูรณาการ
1	1	จันทร์	หน่วยที่ 1 เรื่อง นั่งชิงช้าร้องเพลงช้าๆ	จับคู่กับใคร เดิมให้เดิม ช่องว่างให้วางสระ แตกลูก
	2	อังคาร	ชิงช้า โต๊ะ	
	3	พุธ	ต้นไม้ ช้าง	
	4	พฤหัสบดี	เตียง แต่งโม	
	5	ศุกร์	ลิง เสือ	
			ทบทวน	

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์ ที่	ครั้งที่	วัน	กิจกรรม	
			หน่วยการเรียนรู้	กิจกรรมบูรณาการ
2	6	จันทร์	หน่วยที่ 2 เรื่อง กล้าไม่สบาย	เขียนคำตามภาพ
	7	อังคาร	อาบนํ้า ทาแป้ง	เขียนให้สมบูรณ์
	8	พุธ	แปรงฟัน ล้างหน้า	สลับสับที่
	9	พฤหัสบดี	เทียน แว่นตา	ภาพใบ้คำ
	10	ศุกร์	กระต่าย ตอไม้ ทบทวน	
3	11	จันทร์	หน่วยที่ 3 เรื่อง ไปโรงเรียน	ต่อคำ อัจฉริยะ
	12	อังคาร	กางเกง กระโปรง	ถอดร่าง
	13	พุธ	เสื้อ ถุงเท้า	คลำแล้วเขียน
	14	พฤหัสบดี	รองเท้า ช้อนส้อม	แยกแล้วสร้างใหม่
	15	ศุกร์	มีด สะพาน ทบทวน	
4	16	จันทร์	หน่วยที่ 4 เรื่อง ก่อนถึงเวลาเรียน	อักษรปริศนา
	17	อังคาร	หนังสือ แก้ว	ต่อภาพต่อคำ
	18	พุธ	ม้าลาย หอยลาย	เติมให้ถูกที่
	19	พฤหัสบดี	ใบเตย ตาข่าย	เขาตัดเราต่อ
	20	ศุกร์	พระ วัด ทบทวน	

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์ ที่	ครั้งที่	วัน	กิจกรรม	
			หน่วยการเรียนรู้	กิจกรรมบูรณาการ
5	21	จันทร์	หน่วยที่5 เรื่อง เข้าแถวซื้ออาหาร	หนูแจ่วคนดี
	22	อังคาร	ก๋วยเตี๋ยว ปั่นโต	ภาษาเปลี่ยนแปลง
	23	พุธ	ห่อข้าว ดาว	ถอดใจให้คุณ
	24	พฤหัสบดี	ชาวนา แก้วน้ำ	จับคู่ดูให้ดี
	25	ศุกร์	ภูเขา ดอกไม้	
			ทบทวน	

2.5 หลังจากสิ้นสุดการทดลองสอน จากการสอนโดยใช้วิธีการพัฒนาทักษะเขียนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการทำการทดสอบหลังเรียน พัฒนาทักษะการเขียนคำของกลุ่ม ตัวอย่างอีกครั้งโดยใช้แบบทดสอบชุดเดิม และวิธีเดิมเพื่อเป็นคะแนน Posttest

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ทำตามลำดับข้อมูลดังนี้

1. การพัฒนาทักษะทางการเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์และประเมินระดับการพัฒนาทักษะการเขียนคำ
2. การเปรียบเทียบทักษะการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทดสอบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2530 : 91)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าดัชนีความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2527: 89)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median) คำนวณจากสูตรดังนี้ (นิภา ศรีไพโรจน์. 2530 : 61)

$$Mdn = X_{\frac{N+1}{2}}$$

เมื่อ Mdn แทน ค่ามัธยฐาน
N แทน จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่

$$X_{\frac{N+1}{2}} \text{ แทน คะแนนตัวที่ } \frac{N+1}{2}$$

2.2 ค่าพิสัยควอไทล์ (IQR)คำนวณจากสูตร ดังนี้ (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. 2543 : 152)

$$IQR = \frac{Q_3 - Q_1}{2}$$

เมื่อ	IQR แทน	ค่าพิสัยควอไทล์
Q_3	แทน	ค่าที่ตำแหน่ง $\frac{1}{4}$ หรือ 25%
Q_1	แทน	ค่าที่ตำแหน่ง $\frac{3}{4}$ หรือ 75%

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 ใช้สถิติแบบ Nonparamatic Stastics เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถการเขียนคำจากการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการพัฒนาทักษะการเขียนคำ ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้วิธีการทดสอบ The Willcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91)

$$D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ค่าความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่ก่อนและ
หลังการทดสอบ

X แทน คะแนนความสามารถการเขียนสะกดคำก่อนการ
ทดลอง

Y แทน คะแนนความสามารถเขียนสะกดคำหลังการ
ทดลอง

จัดลำดับค่าความแตกต่างจากค่าน้อยไปหาค่ามาก

กำกับอันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวกและมีเครื่องหมายลบตามลำดับ

ค่าของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) เราเรียกค่านี้ว่าค่า T (ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า)

$$\begin{aligned} \text{สูตร} \quad Z &= T - E(T) \\ \text{เมื่อ} \quad E(T) &= \frac{N(N+1)}{4} \\ S_T &= \sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}} \end{aligned}$$

เมื่อ E (T) แทน ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า
 N แทน จำนวนนักเรียน
 S_T แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 Z แทน คะแนนมาตรฐาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายจากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

Mdn	แทน	ค่ามัธยฐาน
D	แทน	ค่าความแตกต่างของข้อมูลแต่ละคู่ก่อนและหลังการทดสอบ
X	แทน	คะแนนความสามารถทักษะเขียนคำก่อนการทดลอง
Y	แทน	คะแนนความสามารถทักษะเขียนคำหลังการทดลอง
E (T)	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า
N	แทน	จำนวนนักเรียน
S_T	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Z	แทน	คะแนนมาตรฐาน

การพัฒนาทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการพัฒนาทักษะการเขียนคำจากการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มี
ปัญหาทางการเรียนรู้ รายละเอียดดัง แสดงในตาราง 3

ตาราง 3 คะแนนความสามารถทักษะเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอน

คนที่	คะแนนความสามารถทักษะ เขียนคำก่อนการสอน (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)	คะแนนความสามารถทักษะ เขียนคำหลังการสอน (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)	คะแนนที่เพิ่มขึ้น (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)
1	1	20	19
2	2	23	21
3	5	24	19
4	1	18	17
5	2	20	18
6	5	24	19
7	4	21	17
Mdn	2	21	19
IQR	4	4	2

จากตาราง 3 แสดงว่าคะแนนความสามารถเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน ซึ่งก่อนการสอนเด็กมีคะแนนตั้งแต่ 1 - 5 คะแนน ค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 2 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 4 ซึ่งความสามารถเขียนคำอยู่ในระดับปรับปรุง และหลังการสอนเด็กมีคะแนนตั้งแต่ 18 - 24 คะแนน ค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 21 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 4 มีความสามารถในการเขียนคำอยู่ในระดับดี และคะแนนความสามารถเขียนคำ เพิ่มขึ้นเท่ากับ 17 - 21 คะแนน ค่ามัธยฐานของกลุ่มเท่ากับ 19 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 2 มีความสามารถในการเขียนคำอยู่ในระดับดี แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถพัฒนาได้โดยใช้กิจกรรมบูรณาการ

2. การเปรียบเทียบทักษะพัฒนาการเขียนคำสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ

ตาราง 4 การเปรียบเทียบทักษะการเขียนคำก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ

คนที่	คะแนนการพัฒนา เขียนคำ		ผลต่างของ คะแนน $D = (Y - X)$	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับตาม เครื่องหมาย		T
	ก่อน X	หลัง Y			บวก	ลบ	
1	1	20	19	5	+5	-	0*
2	2	23	21	7	+7	-	
3	5	24	19	5	+5	-	
4	1	18	17	1.5	+1.5	-	
5	2	20	18	8	+3	-	
6	5	24	19	5	+5	-	
7	4	21	17	1.5	+1.5	-	
				รวม	28	-	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $N = 7$ $T = 2$

จากตาราง 4 แสดงว่า การพัฒนาทักษะการเขียนคำสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการเด็กมีการพัฒนาทักษะการเขียนคำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า การพัฒนาทักษะเขียนคำสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอน โดยใช้กิจกรรมบูรณาการสูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะทางการเขียนคำ โดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

สมมุติฐานการวิจัย

ทักษะพัฒนาการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสูงขึ้น

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ จำนวน 7 คน ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการเขียน คัดเลือกมาโดยวิธีเจาะจง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ก่อนดำเนินการทดลองผู้วิจัยนำแบบทดสอบพัฒนาทักษะการเขียนคำไปทดสอบกลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูทักษะการเขียนคำก่อนที่จะทำการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการทำการทดสอบเป็นรายบุคคล ใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนน Pretest
2. ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดลองทักษะการสอนเขียนคำ โดยใช้กิจกรรมบูรณาการ ใช้ระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งหมด 25 ครั้ง ทำการสอนทุกวันจันทร์ – วันพฤหัสบดี และทำการทบทวน ในวันศุกร์ ทุกสัปดาห์
3. หลังการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบพัฒนาทักษะการเขียนคำไปทดสอบกลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูพัฒนาการเขียนคำ หลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ โดยทดสอบเป็นรายบุคคล ใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที บันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนน Posttest
4. ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ การเปรียบเทียบ ทักษะพัฒนาการเขียนคำก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ ด้วยวิธีของ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

สรุปผล

1. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการอยู่ในระดับดี
2. การพัฒนาทักษะการเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัย แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการพัฒนาทักษะการเขียนคำทำให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีพัฒนาการด้านการเขียนคำสูงขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรัตน พงษ์จันทร์ (2541 : 59) ที่ได้ศึกษาความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติจากการสอนเขียนบูรณาการกับเกม นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกมมีความสามารถเขียนคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลองและอยู่ในระดับดี

สาเหตุที่ทำให้พัฒนาการทักษะการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการอยู่ในระดับดีและสูงขึ้น ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากสาเหตุ ดังนี้ คือ

1. การพัฒนาทักษะการเขียนคำสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการอยู่ในระดับดีและสูงขึ้นซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ทั้งนี้เนื่องมาจากเด็กที่ได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมโดยได้รับประสบการณ์ตรงอย่างหลากหลาย โดยทุกกิจกรรมจะเน้น ย้ำเกี่ยวกับเนื้อหาการเขียนคำเปิดโอกาสให้เด็กได้ร่วมทำกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การวาดภาพ การระบายสี การร้องเพลง การทำท่าทางประกอบเพลง การอ่านออกเสียงคำ การเรียงลำดับตัวอักษร โดยให้ประสาทสัมผัสระหว่างมือกับตา เสาวณี แกสมาน (2545 : 5 - 6) ทำให้เด็กได้รับการฝึกพัฒนาทักษะการเขียนคำอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน และได้ร่วมกิจกรรมทุกขั้นตอนเพราะในแต่ละกิจกรรม ผู้วิจัยได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษา ของดิวอี้ (จาร์ส จินดาวงศ์. 2545 ; อ้างอิงจาก Dewey, John. 1961) ที่ว่าด้วยการเรียนรู้ โดยการกระทำ (Learning by doing) ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากการลงมือกระทำด้วยตนเอง กิจกรรมบูรณาการยังเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการให้เด็กได้ปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลายในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน

2. การพัฒนาทักษะการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถพัฒนาได้โดยใช้กิจกรรมบูรณาการ สื่อที่นำมาใช้พัฒนาในการจัดการเรียนการสอนเช่น บัตรคำ บัตรภาพ ตัวอักษรพลาสติก เพลง ทำให้เด็กมีความตั้งใจและมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้เกิดความ

สนใจและอยากรู้ อยากเห็น อยากร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น กิจกรรมบูรณาการที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีหลายรูปแบบช่วยทำให้บทเรียนมีชีวิตชีวา นักเรียนฝึกทักษะด้วยความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีความสุขและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย รัตนา สถิตานนท์ (2544 : 3 – 4) ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการเขียนคำอยู่ในระดับดีถึงดีมาก นอกจากนี้การได้ทำกิจกรรมยังเป็นการทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนไปแล้วและเป็นการสอนซ้ำบทเรียนที่กำลังเรียน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับกฎแห่งการฝึกหัดของธอร์นไคด์ ที่ว่าการที่ผู้เรียนฝึกหัดหรือกระทำ ซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมทำสิ่งนั้นได้ดีขึ้น และนางคงทนถาวร กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์. (2528 : 173 – 183)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

นำเทคนิคการพัฒนาทักษะการเขียนคำเป็นการเสนอให้ผู้เกี่ยวข้องในการสอนวิชาภาษาไทยและครูผู้สอนเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สอนคำศัพท์ใหม่ในบทเรียน ทำให้เด็กมีความสนุกสนาน มีความสุข อยากรเรียน การพัฒนาทักษะการเขียนคำถูกต้อง และยังมีความภูมิใจในกิจกรรมให้ความร่วมมือในการเรียนมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาทักษะในด้านอื่น เช่น การอ่าน จากการสอนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการ

2.2 ควรมีการพัฒนาทักษะการเขียนคำโดยใช้กิจกรรมบูรณาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในระดับชั้นที่สูงขึ้น

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วน
จำกัดศรีเดชา.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2533). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). หลักสูตรและการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- จริยา จงจิระศิริ. (2542). สอนกับภาษาไทยแนวใหม่. กรุงเทพฯ : พีบีซี จำกัด.
- จรัส จินดาวงศ์. (2545). การศึกษาความสามารถการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการไต่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยโดยใช้เกมฝึกทักษะ
การเขียนสะกดคำ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2543). ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทนา ดาวดวงเด่น. (2528). การทดลองสอนการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- นลินนุช อำนวยสิน. (2546). การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีปัญหา
ทางการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการสอน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2527). การทดสอบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์.
- ประภาพรรณ เล็งวงศ์. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนแบบสร้าง สรรค์และ
ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึก
การเขียน โดยใช้ แบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์กับการฝึกโดยใช้แบบฝึกตามคู่มือครู.
ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- ปรางศรี พณิชยกุล. (2547). รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการ เรียนรู้ ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ฮาชั้น พรินติ้ง.
- ปรีชา อากาศและการันท์ รัตนแสนวงศ์. (2542). ทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : จามจุรีโปรดักส์.
- เปรมจิต ศรีสงคราม. (2534). การเขียนทั่วไป. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูจันทระเกษม.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว.
- _____. (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว.
- เพียว ศรีบัว. (2535). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มณเฑียร พัฒนางค์. (2547). การศึกษาความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาในการเรียนรู้ จากการใช้ชุดการสอนทักษะการอ่านและการเขียนผ่านประสาทสัมผัสสามด้าน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุทธพงศ์ กัยวรรณ. (2543). พื้นฐานการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ยมโดย เพ็งพงศา. (2537). เอกสารประกอบการสอนวิชา ทย 413:หลักภาษา. สงขลา : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.
- รัตนา แวงจันทร์. (2541). การศึกษาความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา สถิตานนท์. (2544). การสอนแบบบูรณาการ. กรุงเทพฯ : แดนคิดมีเดีย.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วิภาณันท์ หมุกแก้ว. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญการสอนแบบบูรณาการ. กรุงเทพฯ : ดับบลิว.เจ พร็อพเพอร์ตี้.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- ศรียา นิยมธรรม. (2546). *การศึกษาพิเศษ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2540). *ปัญหาที่ยากทางการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศรียา นิยมธรรม และคณะ. (2546). *การศึกษาพิเศษ*. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- คันสนีย์ จัตรคุปต์. (2544). *ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี ปัญหาทางการ เรียน
รู้ที่แก้ไขได้*. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม. (2538). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สนิท ตั้งทวี. (2528). *ความรู้และทักษะทางภาษา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมชาย หอมยก. (2542). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร*. เพชรบุรี : สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- สมบัติ ตัญจรัยรัตน์ และคณะ. (2545). *เรียนรู้ภาษาไทยโดยกระบวนการคิด*. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2538). *คู่มือครูการดำเนินการสำรวจเด็กที่มีปัญหา
ทางการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2534). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร*. สงขลา : วิทยาลัยครูสงขลา.
- เสาวณี แกสมาน. (2545). *การสอนแบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ : อรรถพล.
- หรรษา บุญนายน. (2546). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนที่มี
ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่4 ในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบฝึก
ทักษะสะกดคำ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- องค์การค้าของคุรุสภา. (2546). *คู่มือครูและผู้ปกครองสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการ เรียนรู้*.
กรุงเทพฯ : แวนแก้ว.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแผนการสอน การพัฒนาทักษะการเขียนคำโดยใช้กิจกรรม
บูรณาการและแบบทดสอบพัฒนาทักษะเขียนคำ

1. ดร.เวรดี กระโหมวงศ์

อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

2. อาจารย์จำเริญ สังข์มุสิกานนท์

ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

3. อาจารย์สุนันทา หิรัญสาลี

อาจารย์โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงค่าดัชนีความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหา IOC

ตาราง 5 แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ที่ตรวจสอบค่าดัชนี

ความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิง พฤติกรรม

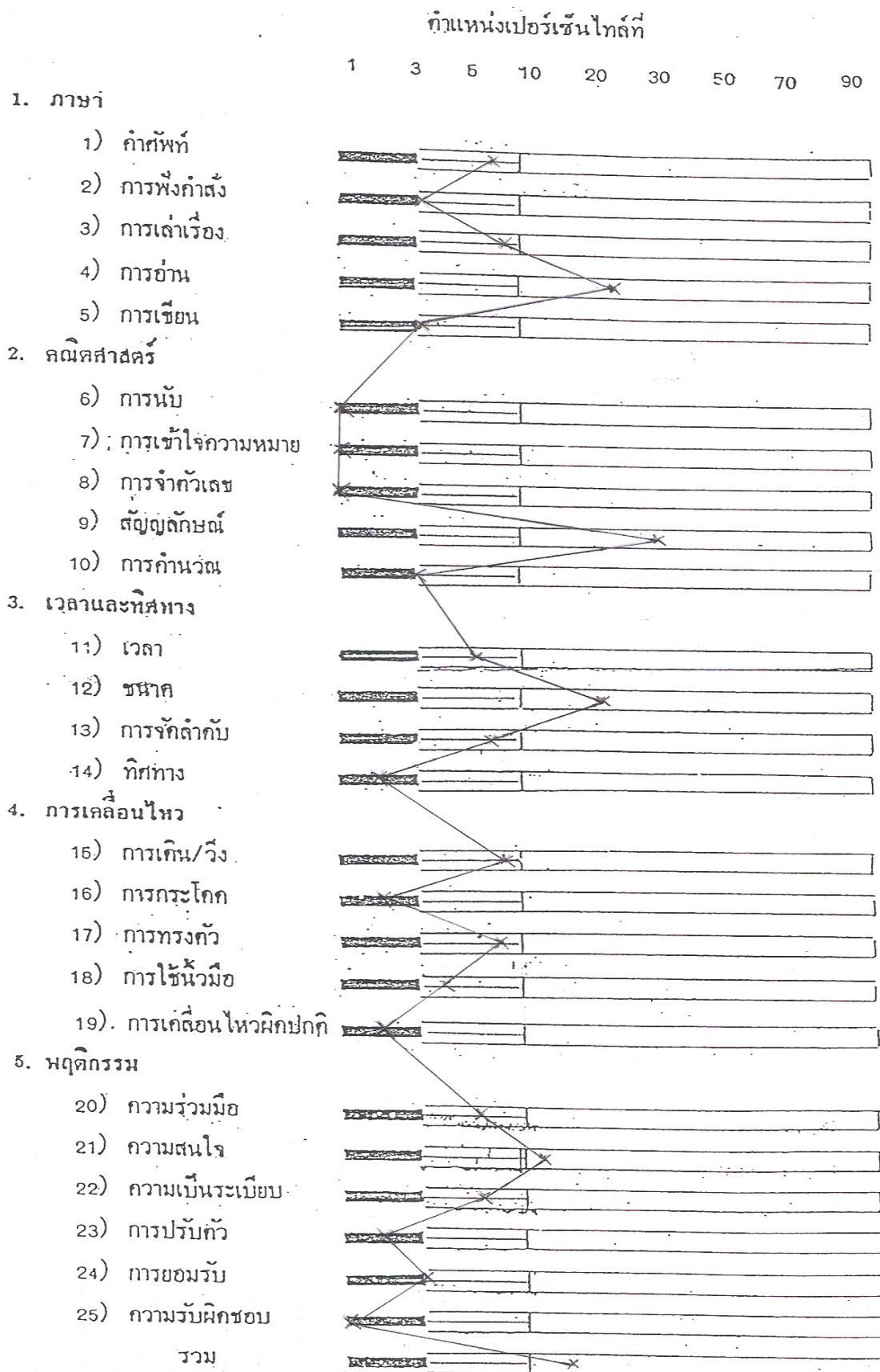
ผู้เชี่ยวชาญคนที่ ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	ข้อที่เลือก
	1	2	3			
1	0	0	+1	+1	0.33	
2	+1	+1	+1	+3	+1	✓
3	+1	+1	+1	+3	+1	✓
4	+1	+1	+1	+3	+1	✓
5	+1	+1	+1	+3	+1	✓
6	+1	+1	+1	+3	+1	✓
7	+1	+1	+1	+3	+1	
8	+1	+1	+1	+3	+1	
9	+1	+1	+1	+3	+1	
10	+1	+1	+1	+3	+1	
11	+1	+1	+1	+3	+1	✓
12	+1	+1	+1	+3	+1	✓
13	+1	+1	+1	+3	+1	✓
14	+1	+1	+1	+3	+1	✓
15	+1	+1	+1	+3	+1	✓
16	+1	+1	+1	+3	+1	✓
17	+1	+1	+1	+3	+1	✓
18	+1	+1	+1	+3	+1	✓
19	+1	+1	+1	+3	+1	✓
20	+1	+1	+1	+3	+1	✓
21	+1	+1	+1	+3	+1	✓
22	+1	0	0	+1	0.33	
23	+1	0	0	+1	0.33	
24	+1	+1	0	+2	0.67	
25	+1	+1	+1	+3	+1	✓

ตาราง 5 (ต่อ)

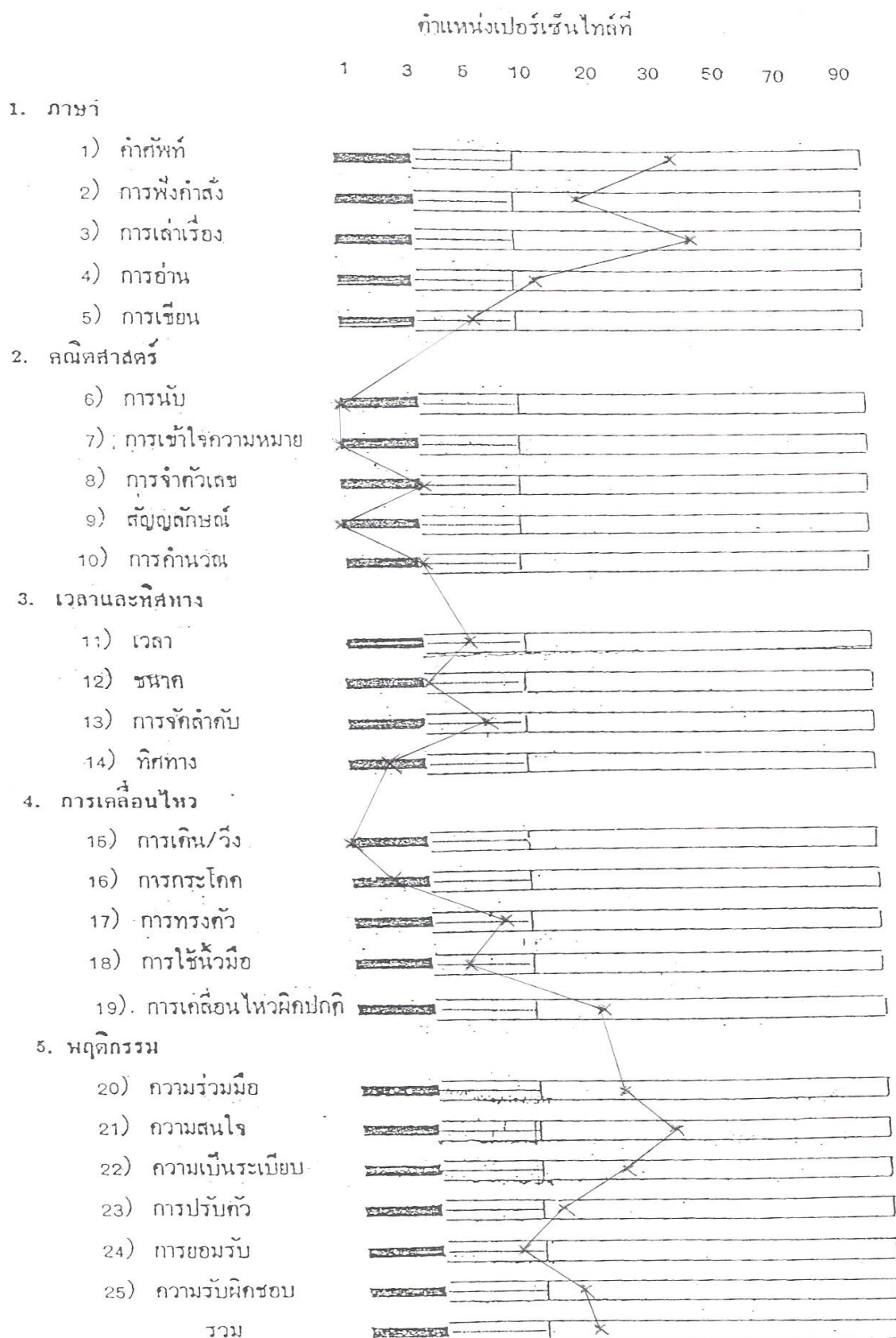
ผู้เชี่ยวชาญคนที่ ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	ข้อที่เลือก
	1	2	3			
26	+1	0	0	+1	0.33	
27	+1	+1	+1	+3	+1	✓
28	+1	+1	+1	+3	+1	
29	+1	+1	+1	+3	+1	✓
30	+1	+1	+1	+3	+1	
31	+1	+1	+1	+3	+1	✓
32	+1	+1	+1	+3	+1	✓
33	+1	+1	+1	+3	+1	✓
34	+1	+1	+1	+3	+1	✓
35	+1	+1	+1	+3	+1	✓
36	+1	+1	0	2	0.67	
37	+1	+1	+1	+3	+1	
38	+1	+1	0	+2	0.67	
39	+1	+1	+1	+3	+1	✓
40	+1	+1	0	+2	0.67	

ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้คนที่ 1

ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้คนที่ 2

ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้คนที่ 3

ทิวแห่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่

1 3 5 10 20 30 50 70 90

1. ภาษา

- 1) คำศัพท์
- 2) การฟังคำสั่ง
- 3) การเล่าเรื่อง
- 4) การอ่าน
- 5) การเขียน

2. คณิตศาสตร์

- 6) การนับ
- 7) การเข้าใจความหมาย
- 8) การจำตัวเลข
- 9) สัญญลักษณ์
- 10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

- 11) เวลา
- 12) ชนาศ
- 13) การจับลำดับ
- 14) ทิศทาง

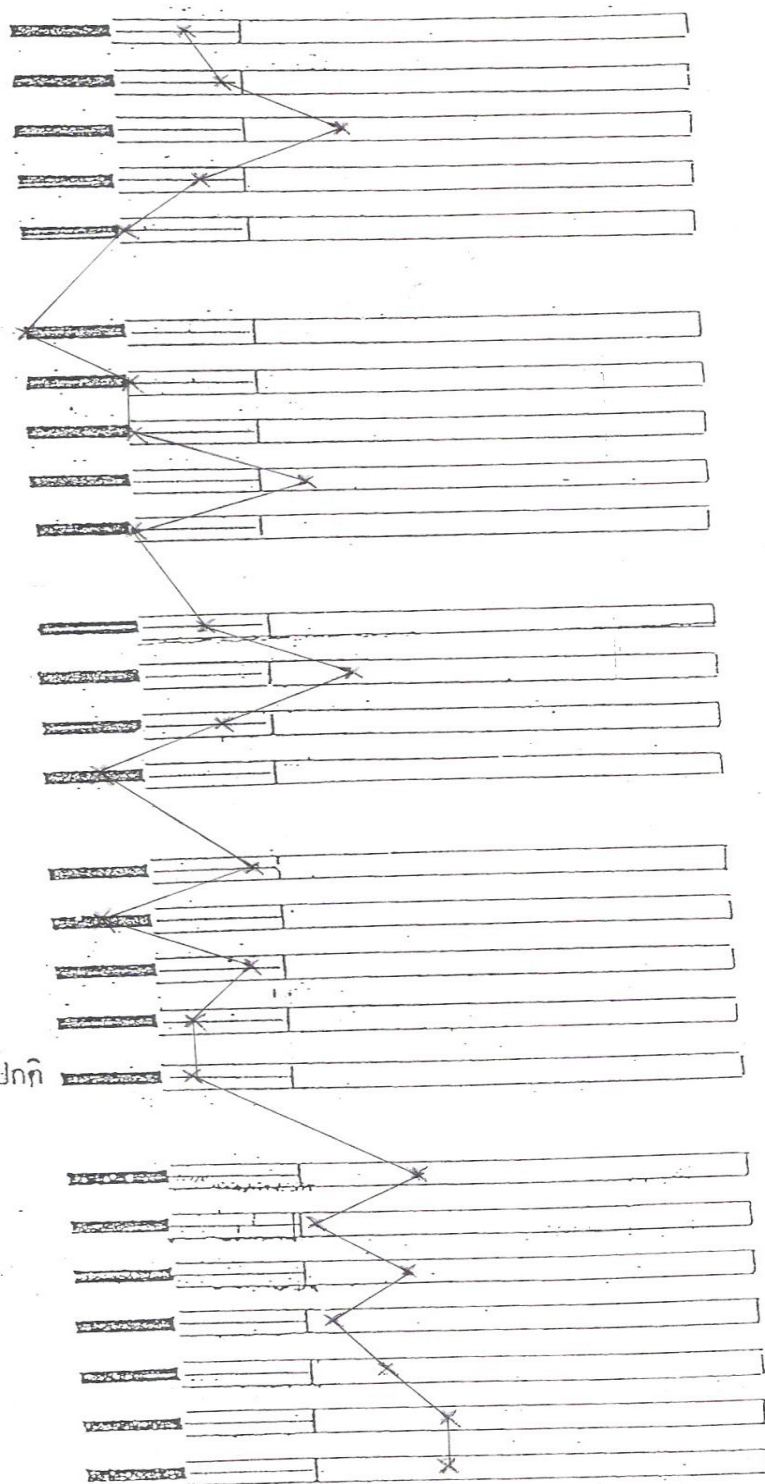
4. การเคลื่อนไหว

- 15) การเดิน/วิ่ง
- 16) การกระโดด
- 17) การทรงตัว
- 18) การใช้นิ้วมือ
- 19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

5. พฤติกรรม

- 20) ความร่วมมือ
- 21) ความสนใจ
- 22) ความเป็นระเบียบ
- 23) การปรับตัว
- 24) การยอมรับ
- 25) ความรับผิดชอบ

รวม

ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้คนที่ 4

กำหนดเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่

1 3 5 10 20 30 50 70 90

1. ภาษา

- 1) คำศัพท์
- 2) การฟังคำสั่ง
- 3) การเล่าเรื่อง
- 4) การอ่าน
- 5) การเขียน

2. คณิตศาสตร์

- 6) การนับ
- 7) การเข้าใจความหมาย
- 8) การจำตัวเลข
- 9) สัญญลักษณ์
- 10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

- 11) เวลา
- 12) ชนาศ
- 13) การจัดลำดับ
- 14) ทิศทาง

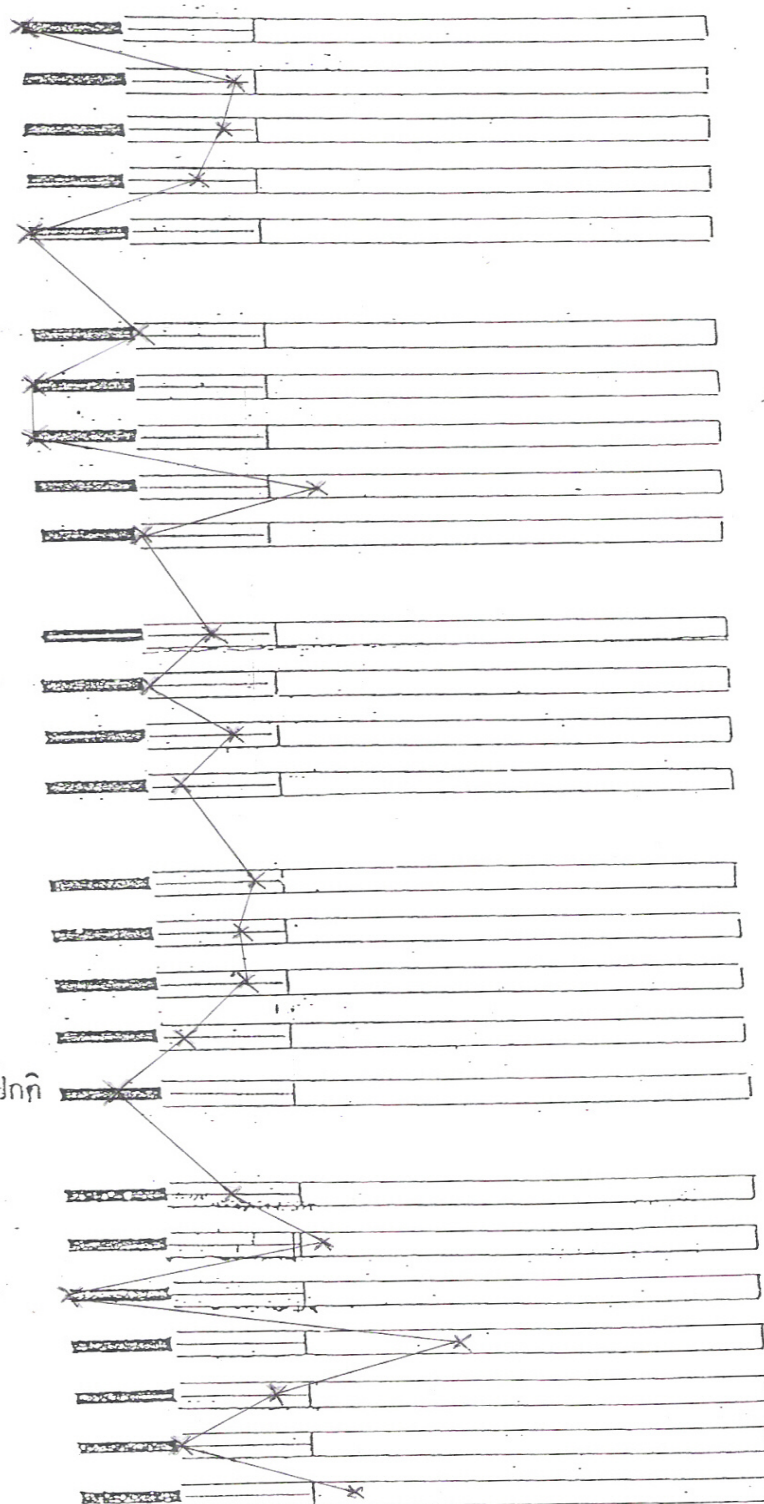
4. การเคลื่อนไหว

- 15) การเดิน/วิ่ง
- 16) การกระโดด
- 17) การทรงตัว
- 18) การใช้นิ้วมือ
- 19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

5. พฤติกรรม

- 20) ความร่วมมือ
- 21) ความสนใจ
- 22) ความเป็นระเบียบ
- 23) การปรับตัว
- 24) การยอมรับ
- 25) ความรับผิดชอบ

รวม

ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้คนที่ 5

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่

1 3 5 10 20 30 50 70 90

1. ภาษา

- 1) คำศัพท์
- 2) การฟังคำสั่ง
- 3) การเล่าเรื่อง
- 4) การอ่าน
- 5) การเขียน

2. คณิตศาสตร์

- 6) การนับ
- 7) การเข้าใจความหมาย
- 8) การจำตัวเลข
- 9) สัญญลักษณ์
- 10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

- 11) เวลา
- 12) ชนาศ
- 13) การจับคู่กับ
- 14) ทิศทาง

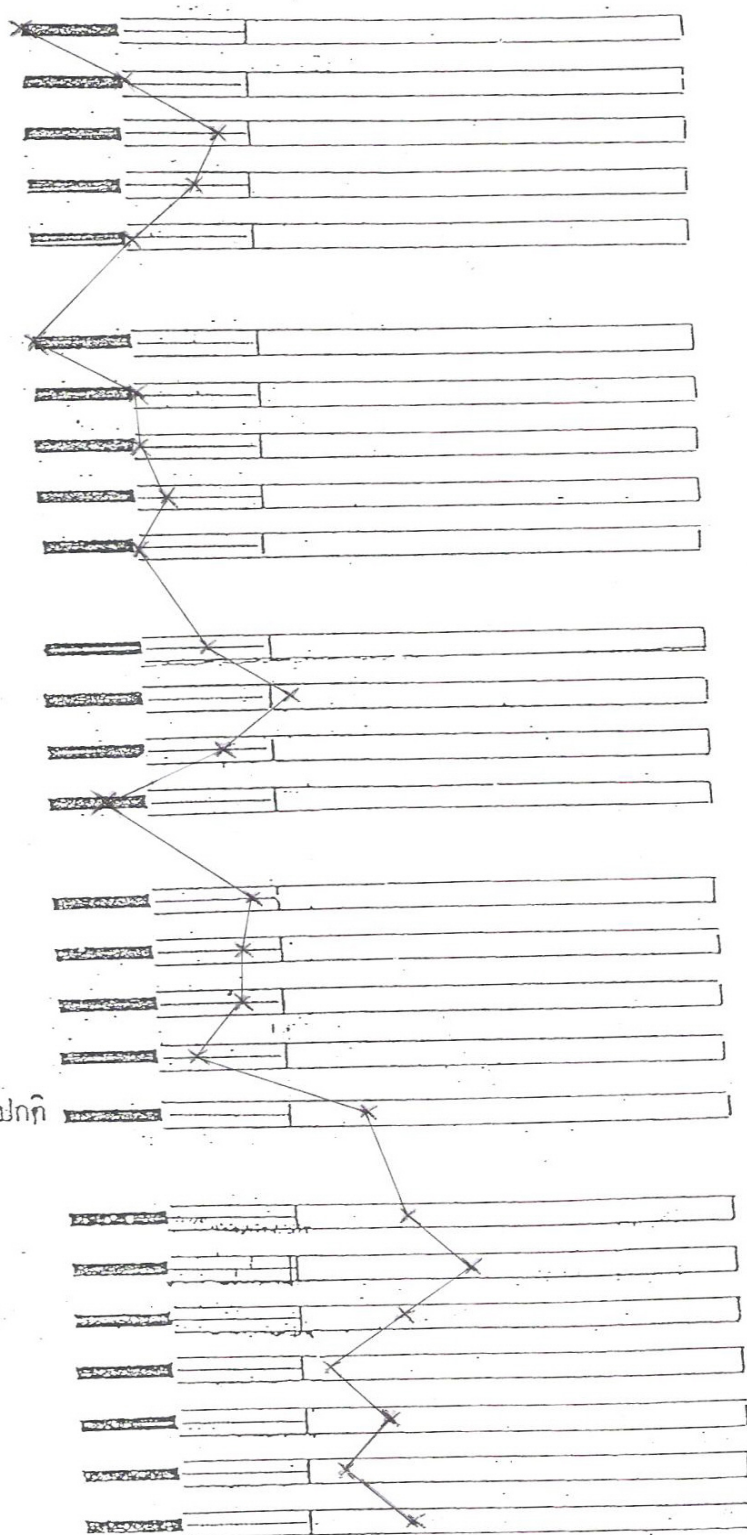
4. การเคลื่อนไหว

- 15) การเดิน/วิ่ง
- 16) การกระโดด
- 17) การทรงตัว
- 18) การใช้นิ้วมือ
- 19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

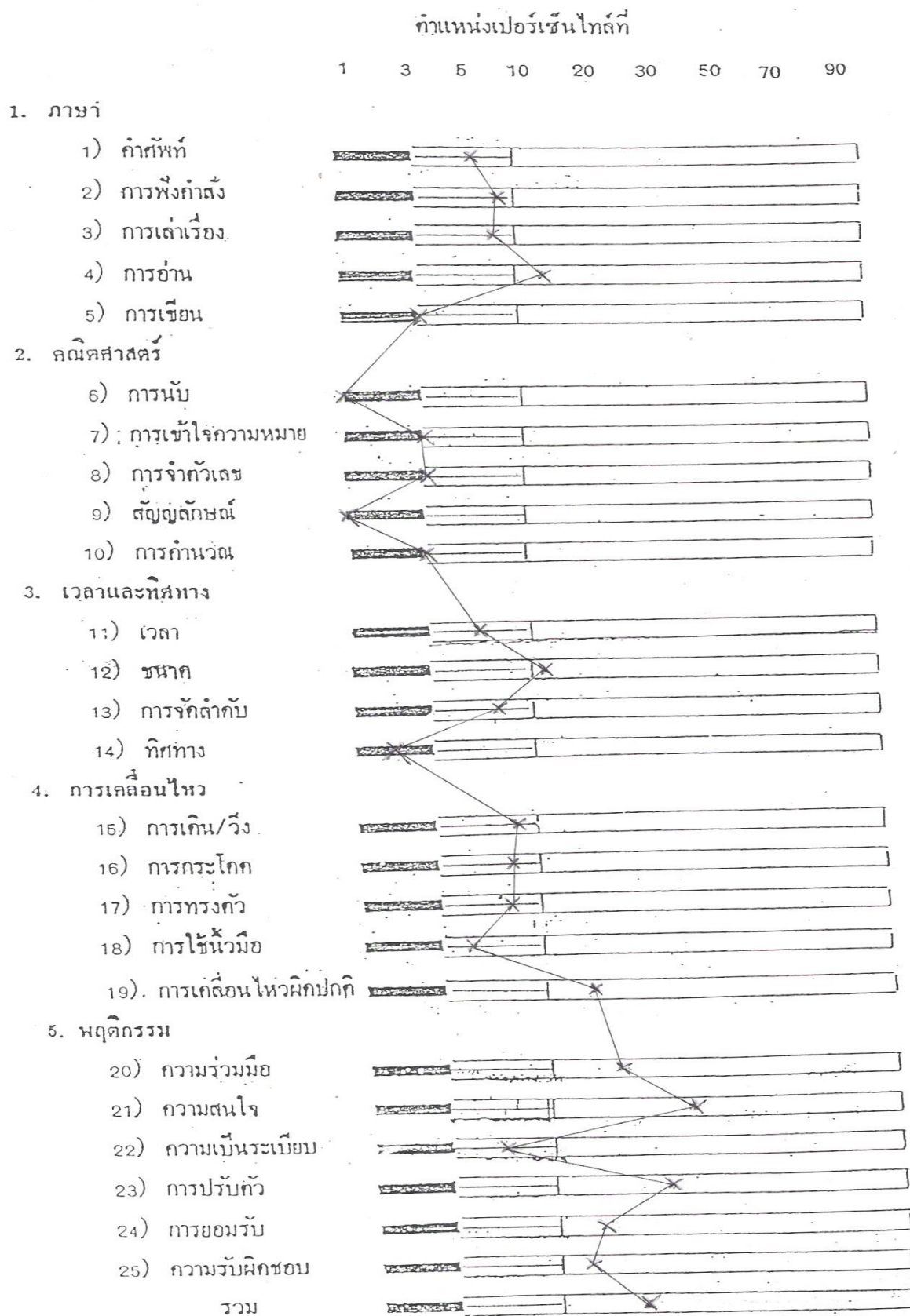
5. พฤติกรรม

- 20) ความร่วมมือ
- 21) ความสนใจ
- 22) ความเป็นระเบียบ
- 23) การปรับตัว
- 24) การยอมรับ
- 25) ความรับผิดชอบ

รวม

ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้คนที่ 6

ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้คนที่ 7

ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่

1 3 5 10 20 30 50 70 90

1. ภาษา

1) คำศัพท์

2) การฟังคำสั่ง

3) การเล่าเรื่อง

4) การอ่าน

5) การเขียน

2. กล้ามเนื้อสำคัญ

6) การนับ

7) การเข้าใจความหมาย

8) การจำตัวเลข

9) สัญญลักษณ์

10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

11) เวลา

12) ทิศทาง

13) การจัดลำดับ

14) ทิศทาง

4. การเคลื่อนไหว

15) การเดิน/วิ่ง

16) การกระโดด

17) การทรงตัว

18) การใช้เครื่องมือ

19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

5. พฤติกรรม

20) ความร่วมมือ

21) ความสนใจ

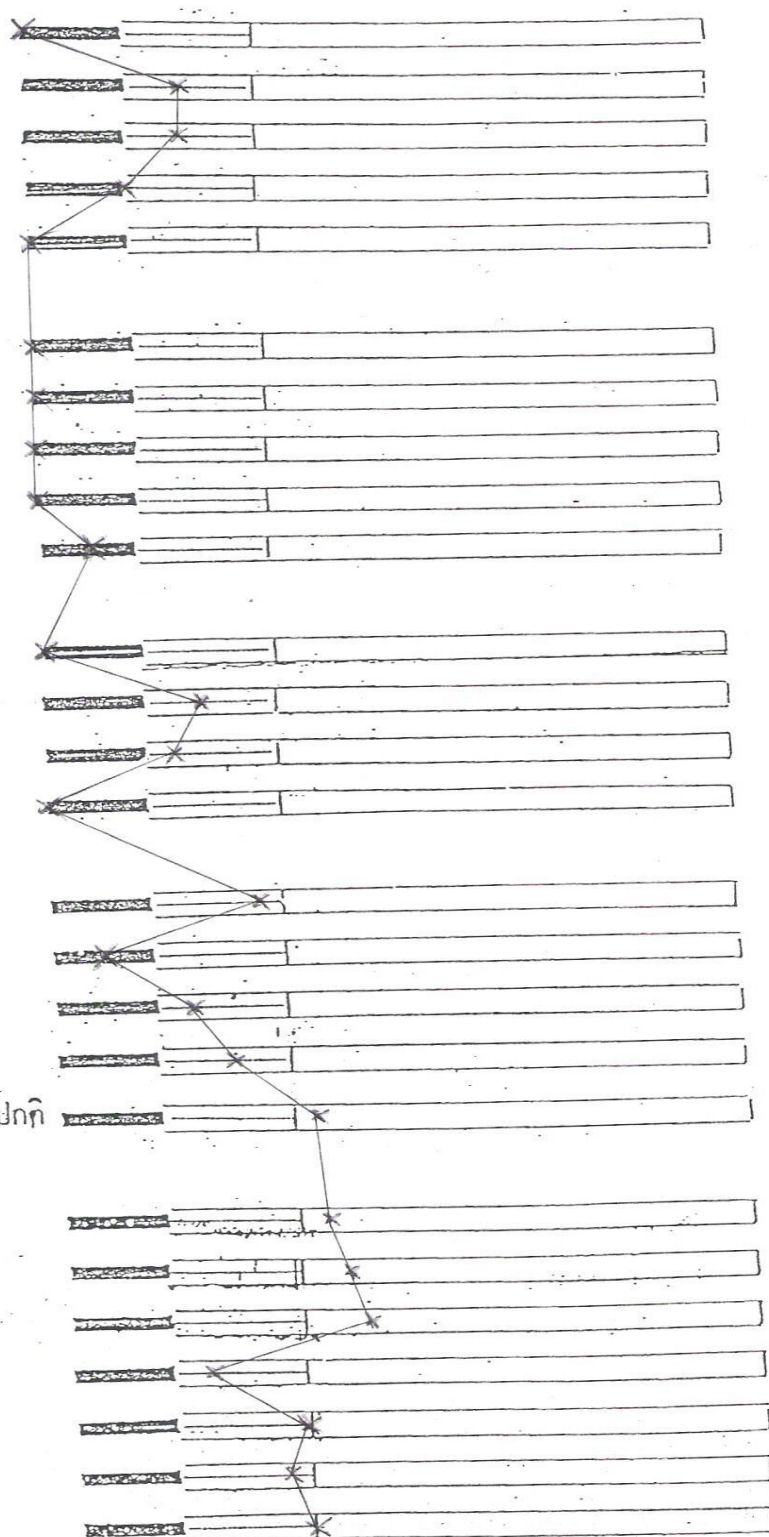
22) ความเป็นระเบียบ

23) การปรับตัว

24) การยอมรับ

25) ความรับผิดชอบ

รวม

ภาคผนวก ง

ผลสำรวจปัญหาในการอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์

ผลสำรวจปัญหาในการอ่าน การเขียนและคณิตศาสตร์
(Specific Learning Disabilities : SLD)

ตาราง 6 ผลสำรวจปัญหาในการอ่าน การเขียนและคณิตศาสตร์

คนที่	รวมคะแนนทั้ง 3 ด้าน	ค่าเฉลี่ยทั้ง 3 ด้าน	ผลการตัดสิน	
			เป็นเด็ก LD	ไม่เป็นเด็ก LD
1	321	4.02	✓	
2	344	4.30	✓	
3	338	4.24	✓	
4	346	4.35	✓	
5	347	4.33	✓	
6	353	4.40	✓	
7	353	4.43	✓	

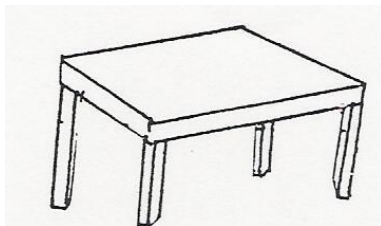
ภาคผนวก จ
แบบทดสอบพัฒนาทักษะเขียนคำ

แบบทดสอบพัฒนาทักษะเขียนคำ

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำตามภาพที่กำหนดให้

1.

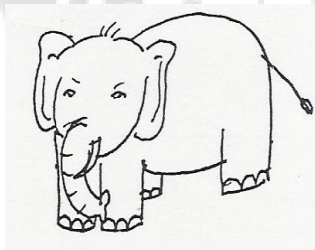
.....

2.

.....

3.

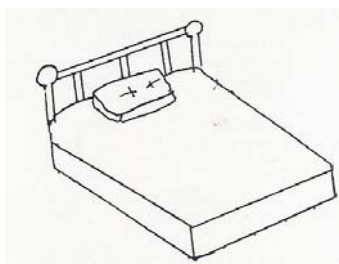
.....

4.

.....

5.

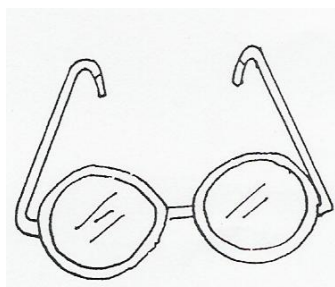
.....

6.

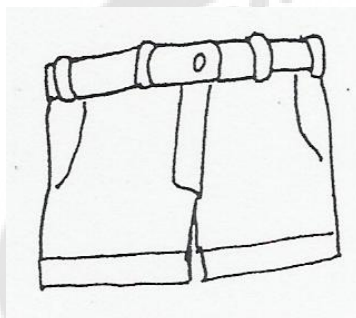
.....

7.

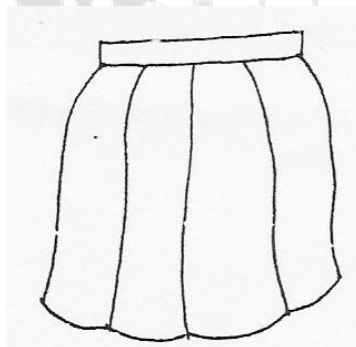
.....

8.

.....

9.

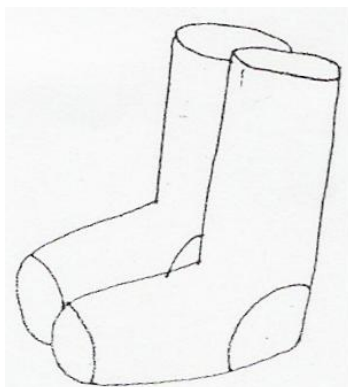
.....

10.

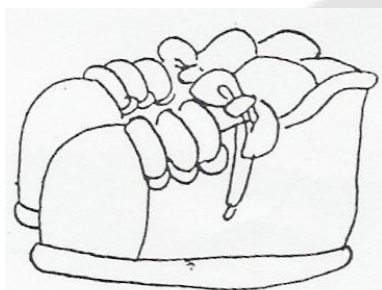
.....

11.

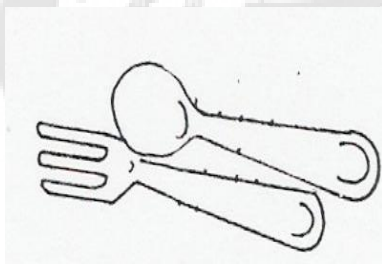
.....

12.

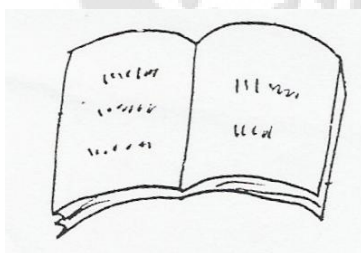
.....

13.

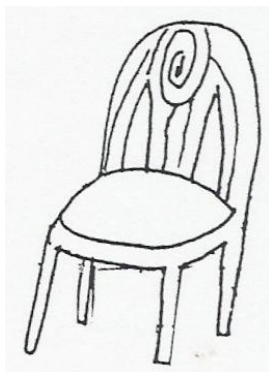
.....

14.

.....

15.

.....

16.

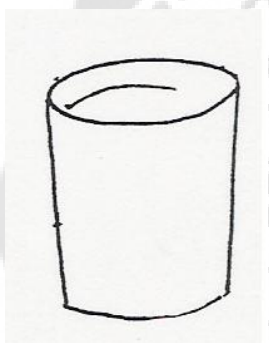
.....

17.

.....

18.

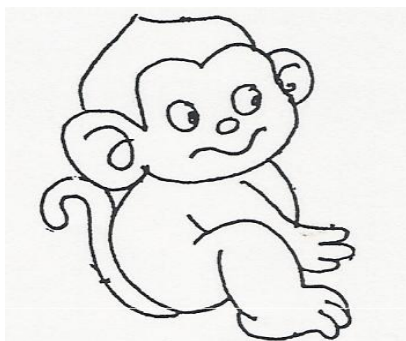
.....

19.

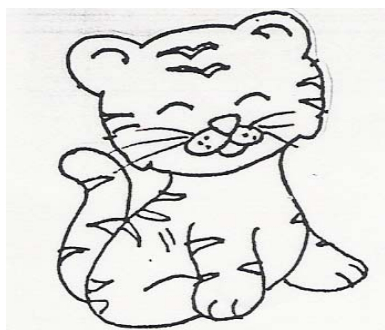
.....

20.

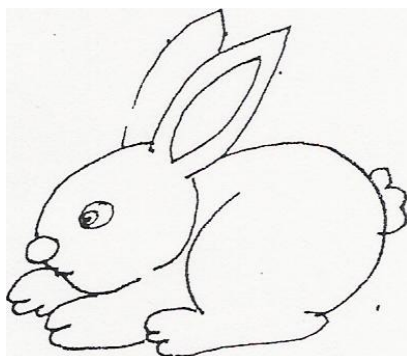
.....

21.

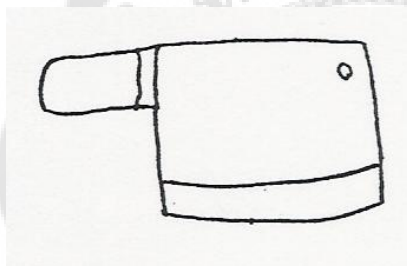
.....

22.

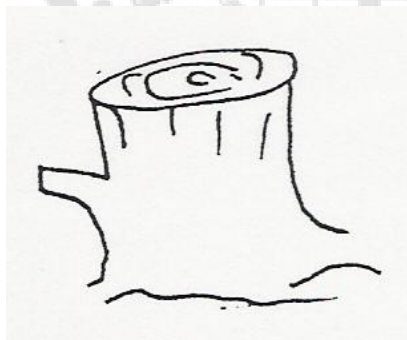
.....

23.

.....

24.

.....

25.

.....

ภาคผนวก จ
แผนการสอน
แบบฝึกทักษะ

แผนการสอนที่ 1

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เขียนคำว่า ชิงช้า และ โต๊ะ ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

ชิงช้า โต๊ะ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูนำเสนอเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง นั่งชิงช้าร้องเพลงข้างซักถามสิ่งของต่างๆที่กล่าวไว้ในเนื้อเรื่อง ว่ามีอะไรบ้าง ให้นักเรียนบอกเป็นรายบุคคล แล้วครูเขียนสิ่งที่นักเรียนบอกบนกระดานนักเรียนตอบได้ครูให้รางวัลโดยการกล่าวคำชมเชย ถ้านักเรียนตอบไม่ได้ครูบอกให้ทราบ

ขั้นสอน

1. ครูนำบัตรภาพ ชิงช้า โต๊ะ มาติดบนกระดานแล้วชี้ทีละภาพ แล้วถามนักเรียนว่าคืออะไร
2. ครูชูบัตรคำ ชิงช้า ถามนักเรียนว่าอะไร ให้นักเรียนตอบครูนำบัตรคำและบัตรภาพมาติดไว้คู่กัน พร้อมทั้งอ่านออกเสียงคำตามครู
3. คำว่าโต๊ะครูทำกิจกรรมเช่นเดียวกับข้อที่ 1 และ 2
4. ให้นักเรียนทำกิจกรรม จับคู่กับใคร ดังนี้ ครูวางบัตรคำ ชิงช้า โต๊ะ และบัตรภาพ ชิงช้า โต๊ะ ให้นักเรียนออกมาจับคู่ว่าบัตรคำและบัตรภาพใดที่คู่กัน เป็นรายบุคคลครูและเพื่อนๆช่วยตรวจสอบความถูกต้อง
5. ให้นักเรียนหยิบบัตรคำชิงช้า มาวางไว้บนโต๊ะโดยวางให้ตรงกับภาพ ครูสะกดนิ้ว คำว่าชิงช้า ให้นักเรียนสะกดตามครูพร้อมๆกัน ครูเขียนคำว่าชิงช้าให้นักเรียนดู ให้นักเรียนออกมาเขียนคำว่าชิงช้า บนกระดาน เมื่อนักเรียนออกมาเขียนแล้ว ครูถามเพื่อนๆว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้เพื่อนช่วยกันแก้ไข ครูตรวจดูความถูกต้องอีกครั้ง ครูกล่าวคำชมเชยนักเรียนที่เขียนถูกต้องและให้กำลังใจสำหรับนักเรียนที่เขียนไม่ถูกต้อง คำว่า โต๊ะทำกิจกรรมเช่นเดียวกับคำว่าชิงช้า
6. ให้นักเรียนช่วยกันเรียงตัวอักษรพลัสติกคำว่า ชิงช้า โต๊ะ ครูตรวจสอบความถูกต้อง
7. ครูแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น ให้นักเรียนโยงเส้นคำที่มีความหมายตรงกับภาพ และระบายสีให้สวยงาม

ขั้นสรุป

1. ครูสะกดนิ้วมือ ชิงช้า ไต่ะ ให้นักเรียนสะกดนิ้วมือและเขียนคำ ชิงช้า ไต่ะ บนกระดาน
2. ครูชูบัตรภาพ ชิงช้า ไต่ะ ให้นักเรียนสะกดนิ้วมือและเขียนคำ ชิงช้า ไต่ะ บนกระดาน
3. ครูแก้ไขข้อบกพร่องที่นักเรียนเขียนบนกระดาน จากนั้นให้นักเรียนเขียนคำตามภาพในแบบฝึกทักษะที่ 1 ที่ครูได้เตรียมไว้

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรภาพ ชิงช้า ไต่ะ
2. บัตรคำ ชิงช้า ไต่ะ
3. ตัวอักษรพลาสติค
4. กิจกรรม ฉันคู่กับใคร
5. แบบฝึกทักษะ

ขั้นประเมินผล

นักเรียนสามารถเขียนคำ ชิงช้า ไต่ะ ได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ครั้ง

แบบฝึกทักษะที่ 1

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำใต้ภาพให้ถูกต้อง

1 	2
_____ _____	_____ _____

แผนการสอนที่ 2

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เขียนคำว่า ต้นไม้ และ ช้าง ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

ต้นไม้ ช้าง

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูทบทวนให้นักเรียนเขียนคำว่า ช้าง และ โต๊ะ ครูตรวจสอบความถูกต้อง ครูให้นักเรียนร้องเพลง ช้าง พร้อมทั้งทำท่าทางประกอบเพลง

ขั้นสอน

1. ครูนำบัตรภาพ ต้นไม้ ช้าง มาติดบนกระดานแล้วชี้ทีละภาพ แล้วถามนักเรียนว่าคืออะไร
2. ครูชูบัตรคำ ต้นไม้ ถามนักเรียนว่าอะไร ให้นักเรียนตอบครูนำบัตรคำและบัตรภาพมาติดไว้คู่กัน พร้อมทั้งอ่านออกเสียงคำตามครู
3. คำว่าช้างครูทำกิจกรรมเช่นเดียวกับข้อที่ 1 และ 2
4. ให้นักเรียนทำกิจกรรม เต็มให้เต็ม ดังนี้ ครูวางบัตรคำ ต้นไม้ ช้างและบัตรภาพ ต้นไม้ ช้าง ให้นักเรียนออกมาบอกว่าสระตัวใดบ้างที่ขาดหายไป เป็นรายบุคคลครูและเพื่อนๆช่วยตรวจสอบความถูกต้อง
5. ให้นักเรียนหยิบบัตรคำต้นไม้ มาวางไว้บนโต๊ะโดยวางให้ตรงกับภาพ ครูสะกดนิ้ว คำว่าต้นไม้ ให้นักเรียนสะกดตามครูพร้อมๆกัน ครูเขียนคำว่าต้นไม้ให้นักเรียนดู ให้นักเรียนออกมาเขียนคำว่าต้นไม้ บนกระดาน เมื่อนักเรียนออกมาเขียนแล้ว ครูถามเพื่อนๆว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้เพื่อนช่วยกันแก้ไข ครูตรวจดูความถูกต้องอีกครั้ง ครูกล่าวคำชมเชยนักเรียนที่เขียนถูกต้องและให้กำลังใจสำหรับนักเรียนที่เขียนไม่ถูกต้อง คำว่า ช้างทำกิจกรรมเช่นเดียวกับคำว่าต้นไม้
6. ให้นักเรียนช่วยกันเรียงตัวอักษรพลัสติกคำว่า ต้นไม้ ช้าง ครูตรวจสอบความถูกต้อง
7. ครูแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น ให้นักเรียนเติมสระที่ขาดหายไปจากคำที่กำหนดให้ให้มีความหมายตรงกับภาพและระบายสีให้สวยงาม

ขั้นสรุป

1. ครูสะกดนิ้วมือ ตันไม้ ช้าง ให้นักเรียนสะกดนิ้วมือและเขียนคำ ตันไม้ ช้าง บนกระดาน
2. ครูชูบัตรภาพ ตันไม้ ช้าง ให้นักเรียนสะกดนิ้วมือและเขียนคำ ตันไม้ ช้าง บนกระดาน
3. ครูแก้ไขข้อบกพร่องที่นักเรียนเขียนบนกระดาน จากนั้นให้นักเรียนเขียนคำตามภาพในแบบฝึกทักษะที่ 2 ที่ครูได้เตรียมไว้

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรภาพ ตันไม้ ช้าง
2. บัตรคำ ตันไม้ ช้าง
3. ตัวอักษรพลาสติค
4. กิจกรรม เต็มให้เต็ม
5. แบบฝึกทักษะ

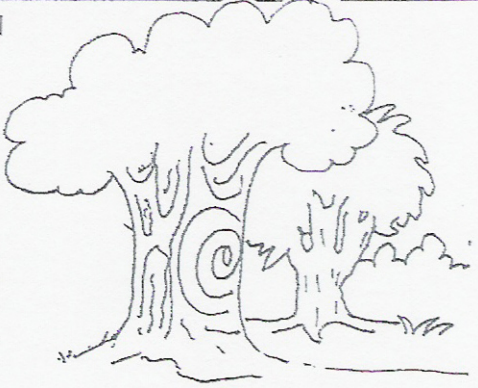
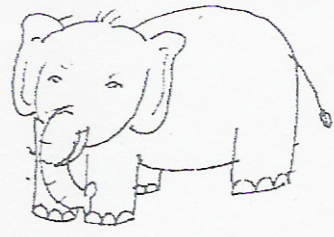
ขั้นประเมินผล

นักเรียนสามารถเขียนคำ ตันไม้ ช้าง ได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ครั้ง

แบบฝึกทักษะที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำใต้ภาพให้ถูกต้อง

1 	2
_____ _____	_____ _____

แผนการสอนที่ 3

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เขียนคำว่า เตียง และ แต่งโม ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

เตียง แต่งโม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำ

ครูทบทวนให้นักเรียนเขียนคำว่า เตียง และ แต่งโม ครูตรวจสอบความถูกต้อง ครูให้นักเรียนร้องเพลง แต่งโม พร้อมทั้งทำท่าทางประกอบเพลง

ขั้นสอน

1. ครูนำบัตรภาพ เตียง แต่งโมมาติดบนกระดานแล้วชี้ทีละภาพ แล้วถามนักเรียนว่าคืออะไร
2. ครูชูบัตรคำ เตียง ถามนักเรียนว่าอะไร ให้นักเรียนตอบครูนำบัตรคำและบัตรภาพมาติดไว้คู่กัน พร้อมทั้งอ่านออกเสียงคำตามครู
3. คำว่า แต่งโม ครูทำกิจกรรมเช่นเดียวกับข้อที่ 1 และ 2
4. ให้นักเรียนทำกิจกรรม ช่องว่างให้ว่างสระ ดังนี้ ครูวางบัตรคำ เตียง แต่งโม และบัตรภาพ เตียง แต่งโม ให้นักเรียนออกมาสังเกตว่าคำใดบ้างที่ยังเขียนไม่สมบูรณ์ยังมีส่วใดขาดหายไป เป็นรายบุคคลครูและเพื่อนๆช่วยตรวจสอบความถูกต้อง
5. ให้นักเรียนหยิบบัตรคำเตียง มาวางไว้บนโต๊ะโดยวางให้ตรงกับภาพ ครูสะกดนิ้ว คำว่า เตียง ให้นักเรียนสะกดตามครูพร้อมๆกัน ครูเขียนคำว่า เตียง ให้นักเรียนดู ให้นักเรียนออกมาเขียนคำว่า เตียง บนกระดาน เมื่อนักเรียนออกมาเขียนแล้ว ครูถามเพื่อนๆว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้เพื่อนช่วยกันแก้ไข ครูตรวจดูความถูกต้องอีกครั้ง ครูกล่าวคำชมเชยนักเรียนที่เขียนถูกต้องและให้กำลังใจสำหรับนักเรียนที่เขียนไม่ถูกต้อง คำว่า แต่งโม ทำกิจกรรมเช่นเดียวกับคำว่าเตียง
6. ให้นักเรียนช่วยกันเรียงตัวอักษรพลัสติกคำว่า เตียง แต่งโม ครูตรวจสอบความถูกต้อง
7. ครูแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น ให้นักเรียนนำสระที่กำหนดให้มาใส่ลงในช่องว่างให้ตรงกับภาพและระบายสีให้สวยงาม

ขั้นสรุป

1. ครูสะกดนิ้วมือ เตียง แดงโม ให้นักเรียนสะกดนิ้วมือและเขียนคำ เตียง แดงโม บนกระดาน
2. ครูชูบัตรภาพ เตียง แดงโม ให้นักเรียนสะกดนิ้วมือและเขียนคำ เตียง แดงโม บนกระดาน
3. ครูแก้ไขข้อบกพร่องที่นักเรียนเขียนบนกระดาน จากนั้นให้นักเรียนเขียนคำตามภาพในแบบฝึกทักษะที่ 3 ที่ครูได้เตรียมไว้

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรภาพ เตียง แดงโม
2. บัตรคำเตียง แดงโม
3. ตัวอักษรพลาสติค
4. กิจกรรม ช่องว่างให้วางสระ
5. แบบฝึกทักษะ

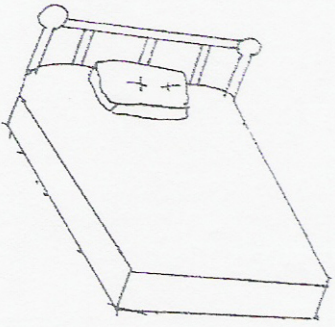
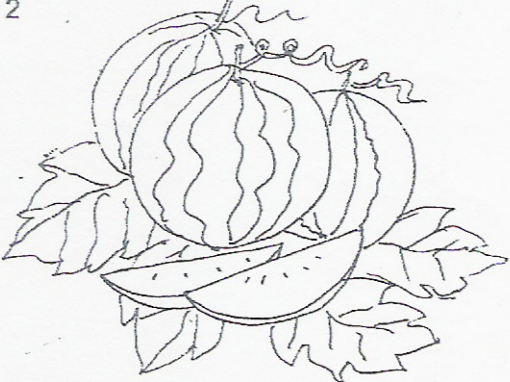
ขั้นประเมินผล

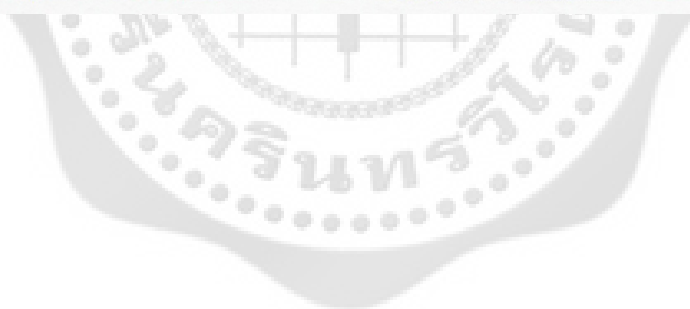
นักเรียนสามารถเขียนคำ เตียง แดงโม ได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ครั้ง

แบบฝึกทักษะที่ 3

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....

คำสั่ง : ให้นักเรียนเขียนคำได้ภาพให้ถูกต้อง

1 	2
_____ _____	_____ _____

แผนการสอนที่ 4

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เขียนคำว่า ลิง และ เสือ ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

ลิง เสือ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

ครูทบทวนให้นักเรียนเขียนคำว่า ลิง และ เสือ ครูตรวจสอบความถูกต้อง ครูให้นักเรียนร้องเพลงลิง พร้อมทั้งทำท่าทางประกอบเพลง

ขั้นสอน

1. ครูนำบัตรภาพ ลิง เสือ มาติดบนกระดานแล้วชี้ทีละภาพ แล้วถามนักเรียนว่าคืออะไร
2. ครูชูบัตรคำ ลิง ถามนักเรียนว่าอะไร ให้นักเรียนตอบครูนำบัตรคำและบัตรภาพมาติดไว้คู่กัน พร้อมทั้งอ่านออกเสียงคำตามครู
3. คำว่า เสือ ครูทำกิจกรรมเช่นเดียวกับข้อที่ 1 และ 2
4. ให้นักเรียนทำกิจกรรม แยกลูก ดังนี้ ครูวางบัตรคำ ลิง เสือ และบัตรภาพ ลิง เสือ ให้นักเรียนออกมาบอกว่าคำที่ครูกำหนดให้ประสมด้วยตัวพยัญชนะและมีสระใดบ้างให้ตอบเป็นรายบุคคลครูและเพื่อนๆช่วยตรวจสอบความถูกต้อง
5. ให้นักเรียนหยิบบัตรคำลิง มาวางไว้บนโต๊ะโดยวางให้ตรงกับภาพ ครูสะกดนิ้ว คำว่าลิง ให้นักเรียนสะกดตามครูพร้อมๆกัน ครูเขียนคำว่าลิง ให้นักเรียนดู ให้นักเรียนออกมาเขียนคำ ว่าลิง บนกระดาน เมื่อนักเรียนออกมาเขียนแล้ว ครูถามเพื่อนๆว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้เพื่อนช่วยกันแก้ไข ครูตรวจดูความถูกต้องอีกครั้ง ครูกล่าวคำชมเชยนักเรียนที่เขียนถูกต้องและให้กำลังใจสำหรับนักเรียนที่เขียนไม่ถูกต้อง คำว่า เสือทำกิจกรรมเช่นเดียวกับคำว่า ลิง
6. ให้นักเรียนช่วยกันเรียงตัวอักษรพลัสติกคำว่า ลิง เสือ ครูตรวจสอบความถูกต้อง
7. ครูแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น ให้นักเรียนกระจายคำที่กำหนดให้ถูกต้อง

ขั้นสรุป

1. ครูสะกดนิ้วมือ ลิง เสือ ให้นักเรียนสะกดนิ้วมือและเขียนคำ ลิง เสือ บนกระดาน
2. ครูชูบัตรภาพ ลิง เสือ ให้นักเรียนสะกดนิ้วมือและเขียนคำ ลิง เสือ บนกระดาน
3. ครูแก้ไขข้อบกพร่องที่นักเรียนเขียนบนกระดาน จากนั้นให้นักเรียนเขียนคำตามภาพในแบบฝึกทักษะที่ 4 ที่ครูได้เตรียมไว้

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรภาพ ลิง เสือ
2. บัตรคำ ลิง เสือ
3. ตัวอักษรพลาสติค
4. กิจกรรม แดกดูก
5. แบบฝึกทักษะ

ขั้นประเมินผล

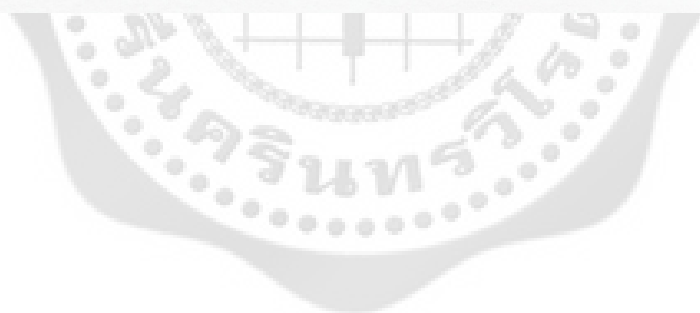
นักเรียนสามารถเขียนคำ ลิง เสือ ได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ครั้ง

แบบฝึกทักษะที่ 4

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำได้ภาพให้ถูกต้อง

1 	2
_____ _____	_____ _____

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวรัชฌิณา หดย้อย
วันเดือนปีเกิด	30 กรกฎาคม 2518
สถานที่เกิด	อำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	13 ม. 1 ต.โคกม่วง อ.คลองหอยโข่ง จ.สงขลา 90230
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ครูผู้สอน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนพะตงวิทยามูลนิธิ 45 ถ.เทศบาล 31 ซ.2 อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2525	ประถมศึกษา โรงเรียนวัดโคกเหียง
พ.ศ. 2531	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนพลวิทยา
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหาดใหญ่รัฐประชาสรรค์
พ.ศ. 2538	กศ.บ. มหาวิทยาลัยทักษิณ
พ.ศ. 2549	กศ.ม. (สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ